

Nat. Komp

20918

II

[1-5]

P

20918

II

Biblioteka Jagiellońska

1002796948

Sternbach L.

viro clarissimo
venerabundus m.a.

De Gnomologio Vaticano inedito.

I. II. III. IV. V.

text 0277

1-70.

Klas. pol. 486.

De Gnomologio Vaticano inedito.

III.

(Fortsetzung aus Jahrg. X, Heft I.).

203) Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ τὸν οἶνον παρητείτο οὐ ψυχῆς ὄντα πόμα, ἀλλὰ σώματος, ἵνα τε ζυιέναι ὀξύτερος ἦ καὶ ἀμείνων μνημονεύς.

Cf. Liban. praef. in Demosthen. 4 p. 4, 16 sq. καὶ μὴ ὅτι γε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν, ἵνα ἐγρηγοριῶν μᾶλλον παρέχεται διάνοιαν, ἅπασιν ὠμολόγηται. De Demosthene aquae potore ipsius auctoris testimonia extant: Or. VI 30 p. 73, 3 (quem locum respiciunt Philostrat. Vit. Sophist. I 18, 2 p. 508, Liban. vol. IV p. 249, 33 R.; Plutarch. Vit. X Orat. VIII 69 p. 848 C vol. II p. 1033, 35, Athenaeus II p. 44 E) et XIX 46 p. 355, 26; cf. praeterea Pytheas apud Athen. II p. 44 F, Hyperides ibid. X p. 424 D, Demades apud Lucian. Demosth. Encom. 15; Plutarch. Comp. Cic. cum Demosth. I 2 p. 886 D vol. II p. 1058, 1 sq., Quaest. Conviv. IX 2 p. 741 D vol. II p. 905, 22, περὶ ἀσκήσεως Mus. Rhen. vol. XXVII p. 526, Liban. Progymn. vol. IV p. 991, 16 sq. (cl. p. 312, 7 R.), Nicol. Progymn. IX 3 (Rhet. Gr.) vol. I p. 344 W.

204) Ὁ αὐτὸς κωπτόμενος ὑπὸ τινος ὅτι διὰ μικρολογίας τοῦτο ποιεῖ εἶπεν· ἡδὲ γὼ πλείον ἔλαιον δαπανῶ νυκτὸς οὐ πίνεις οἴνου.α

Dicti acumen in narratiuncula nonnihil inflectitur, quam ex Aristotelis (?) chriis Stob. Flor. XXIX 90 profert: Δημοσθένης ἐρωτηθεὶς· ἡπὼς τῆς ῥητορικῆς περιεγένουα; ἡπλέονα ἔφη ἡἔλαιον οἴνου δαπανήσασα. Quae memoria recurrit apud Anton. II 45 p. 118,

Adnotatio critica:

203) Δημοσθένους in mg. Cod. | Vox μνημονεύς in lexicis deest.

204) κωπώμενος ὑπότεινος Cod. | Ad parnensesos textum haec scripturae varietas extat: ἐρωτηθεῖς] ἐρωτιθεῖς παρὰ ἀνθρώπου τινὸς Marc. | ῥητορία Vat. 711] κεκλείεται in Marc. glossa marginali κεκλείεται· ἐδοξάσθη explicatur | τῷ ἀγρυπνεῖν-ἔλαιον] τὸ ἀγρυπνεῖν καὶ τῷ μὴ καταχρῆσθαι τῷ ὕπνω καὶ ἐν τῷ ἀναλίσκεν ἔλαιον πλέον τὸν οἴνων (sic) Marc.

14 sq., Maxim. 32 p. 621, 17 sqq.; Gnomie. Basil. 190 p. 169, Gnom. cod. Pal. 122 f. 214^r n. 210; cod. Vat. Gr. 633 f. 121^v (ὁ αὐτὸς = Διογένης!) Diomed. Art. Grammat. 1 (Gramm. Lat. vol. I) p. 310, 21 sq. K., Hieronym. c. Rufin. I 17 (Patr. Lat. vol. XXIII) p. 430 A, tum in Byzantini hominis paraenesi, quam cod. Vat. Gr. 711 f. 175^r, 18 f. 52^v, Marcian. Cl. X n. 9 f. 123^v exhibent: Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐρωτηθεὶς πῶς δι' ὀλίγων καιρῶν εἰδήμων λόγων ἐγεγόνει σοφῶν καὶ ἐπὶ ῥητορεία κεκλείεται ἀπεκρίθη ὅτι πῶ ἀγρυπνεῖν καὶ τῷ πλεόν οἴνων ἀναλίσκεν ἔλαιον^α οὐκοῦν καὶ κύ, ὦ νέε, εἰ βούλει σοφὸς γενέσθαι τὸ γρηγορεῖν πρόκρινε τῶν ὕπνων πλεόν. — De ipsa sententia cf. Liban. praef. in Demosthen. 4 p. 4, 11 sq. μνημονεύεται αὐτοῦ — ὡς οὐδὲ τὰς νύκτας ἐκάθευδεν, ἀλλὰ διεπονεῖτο πρὸς φῶς περὶ λόγουσ *ell.* Plutarch. Vit. X Orat. VIII 69 p. 848 C vol. II p. 1033, 33 sq., περὶ ἀσκήσεωσ Mus. Rhen. vol. XXVII p. 526; Vit. Demosth. XI 4 p. 851 B vol. II p. 1016, 3, Praec. ger. reip. VII 4 p. 803 D vol. II p. 981, 14 sq. — Hinc Pythaeae ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου (Lucian. Encom. Demosth. 15 cf. Plutarch. Vit. Demosth. VIII 2 p. 849 D vol. II p. 1014, 7, Comp. Cic. cum Demosth. I 2 p. 886 D *ibid.* p. 1058, 1, Praec. ger. reip. VI 1 p. 804 E vol. II p. 980, 24, Aelian. V. H. VII 7, Liban. praef. in Demosthen. 4 p. 4, 13, Arsen. p. 189, 23 sq.).

205) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ συκοφάντης εἶπεν^β «καθημερινὸς λυποδότης^α.

Anacharsidi cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 35 inepte adsignat.

206) Ὁ αὐτὸς ἔφη τὸν κόλακα τοῦτο διαφέρειν τοῦ κόρακος, ἧ ὁ μὲν ζῶντας, ὁ δὲ νεκροὺς ἐσθίει.

= Anton. I 52 p. 58, 38, Maxim. 11 p. 566, 35 sqq., Gnomie. Basil. 184 p. 168, Gnom. cod. Pal. 122 f. 203^r n. 184, Arsen. p. 189, 10 sq.; Flor. Mon. 185. — De Antisthene Laert. Diog. VI 1, 4: κρεῖττον ἔλεγε, καθά φησιν Ἐκάτων ἐν ταῖς Χρειαῖς, εἰς κόρακας ἢ εἰς κόλακας ἐμπεσεῖν^γ· ποί μὲν γὰρ νεκροῦς, οἱ δὲ ζῶντας ἐσθίουσιν^α. Quam Hecatonis traditionem Stob. Flor. XIV

Adnotatio critica:

205) ἐρωτηθεὶς τί τίς Pal. | εἶπεν] ἔφη Pal. | καθημερινός] μεθυμερινός Pal.

206) ἧ] ὅτι Mon. Ant. Max. Bas. Pal. Ars. | τοῦτο] τούτῳ Max. in Vat. Gr. 385, Bas. (sed cf. Heindorf. ad Platon. Theaetet. p. 178 E, Lobeck. ad Phrynich. p. 394), οὕτω Mon., sed τούτῳ cod. Pal. Gr. 23. | In Epicteti sententia Useneri coniecturam τυφλοῦσιν (pro τυφλώττουςιν vid. Gnomol. Byzant. n. 179) Maximi cod. Vat. Gr. 741 confirmat; ἐκτυφλοῦσι Pal.-Vat. offert.

17, Anton. I 52 p. 58, 39 sq., Maxim. 11 p. 566, 38 sqq. secuntur, contra secundum Athenaeum VI p. 254 C καλῶς ὁ Διογένης ἔλεγε πολὺ κρεῖττον εἶναι ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας, οἱ ζῶντας ἔτι τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν κατεχθίους. Ex alio fonte codicis Pal. Gr. 297 f. 117^r n. 21 notitia est hausta: 'Ἀριστοτέλης ἔφη κρεῖσσον εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν ἢ εἰς κόλακας· ποῖ μὲν γὰρ τὰς κόρακας ἐσθίουσιν, οἱ δὲ τὴν ψυχὴν λυμαίνονται', quo de apophthegmate cf. sententia communis in Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 467, 8 sqq. — Dictum ipsum imitando Georgius Lapitha 1379 sqq. (Notices et Extraits vol. XII 2) p. 66 expressit, respexit Palladas Anth. Pal. XI 323; cf. praeterea Epicteti verba apud Anton. I 52 p. 58, 41 sq., Maxim. 11 p. 566, 9 sqq., Gnostic. Basil. 260 p. 178, Gnom. cod. Pal. 122 f. 226^r n. 238, Arsen. p. 253, 7 sqq., quae tamquam locum communem Flor. Pal.-Vat. 186, Par. (i. e. cod. Paris. 1168 f. 140^r—146^v) 56, Bar. 162, Ottobon. 163 repetunt.

207) 'Ὁ αὐτὸς μεираκίου παρὰ πότον πολλὰ ληροῦντος καὶ μὴ βουλομένου σιωπῆσαι ημεράκιον" εἶπε· ἠπῶς, παρ' ᾧ ἔμαθες λαλεῖν, παρὰ τούτῳ σιωπᾶν οὐκ ἔμαθες";

= Anton. I 73 p. 74, 6 sq., Maxim. 20 in cod. Vat. Gr. 739 f. 117^r (ante ultimum apophthegma); Anacharsidi effatum cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 34 tribuit, Bianti Gnostic. Basil. 102 p. 158; cf. insuper quae de Aeschine Socratico Stob. Flor. XXXIV 10 refert.

208) 'Ὁ αὐτὸς σκυτοτόμου τινὸς ἐν ἐκκλησίᾳ ταραττοντος πεῦρηκα ἄλλον" εἶπεν ἠΰποδημάδην.

209) 'Ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἠῶς περ δεῖ τοὺς πλέοντας πνεῦμα δεξιὸν ἐπιτηρεῖν, οὕτω καὶ τοὺς πολιτευομένους καιρὸν, ἴν' ἔλθωσιν, ὅπου βούλονται. ||

210) 'Ὁ αὐτὸς ὀνειδίζοντος αὐτὸν τινος καὶ λέγοντος· ἠμεθύων παραλαλεῖς" εἶπεν· ἠὲ δὲ οἶε με νήφοντα παραλαλεῖν.

= Cod. Vind. Theol. CXLIX f. 307^r. Ad Diogenem cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v refert.

Adnotatio critica:

207) πότον] πότου Cod. | πολλὰ ληροῦντος] ληροῦντος πολλάκις Bas. | μεираκίον, εἶπε] ἔφη· μεираκίον Bas. | ὁ αὐτὸς-εἶπε] Ἀνάχαρσις μεираκίῳ πολλὰ λαλοῦντι εἶπε Pal. | παρ' ᾧ — παρὰ τούτῳ] παρ' οὗ — παρ' αὐτοῦ Ant. Max. Bas. παρ' ᾧν — παρὰ τούτων Pal. | ἔμαθες] ἔμαθε Pal., sed ἔμαθες recte altero loco | σιωπᾶν] τὸ σιωπᾶν Bas.

210) Lemma Δημοσθένους exhibet Cod. | αὐτὸν τινος] αὐτὴν τινος V αὐτὸν ὡς Cod. τινος Vat. | παραλαλεῖς] παραληρεῖς Vat. | εἶπε V | οἶε (vel ᾧου)] οἶου Cod., V, Vat. | παραλαλεῖν] παραληρεῖν Vat.

211) Ὁ αὐτὸς ἔφησε τοὺς νόμους δημοκρατίας νεῦρα.

= Vind. *ibidem*; cf. Diomed. Art. Grammat. vol. I p. 310, 20 K.: Marcus Porcius Cato dixit leges nervos esse civitatum cl. Demosthen. Or. XIX 283 p. 432, 10 sq.

212) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί μάλιστα (παρ') ἀνθρώποις γηράσκει εἶπε· ἡχάρικα.

Diogeni Cynico tribuunt J. Damasc. Exc. Flor. II 12, 23 p. 185, Gnomie. Basil. 211 p. 171, Gnom. cod. Pal. 122 f. 184^v n. 132; cf. *praeterea notata ad n. 138.*

213) Ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἐκφορὰν ποτε παραγεγόμενος φιλαργύρου ποῦτος ἔφη ἡζήσας ἀβίωτον βίον ἐτέροις ἀπολέλοιπεν βίον.

Demosthenem auctorem agnoscunt Maxim. 12 p. 572, 43 sqq., Gnomie. Basil. 185 p. 168, Gnom. cod. Pal. 122 f. 206^v n. 185, Arsen. p. 189, 12 sq., Chiloni sententiam adsignant Vind. 158, Flor. Pal.-Vat. 296 (ubi X pro Φ est restitutum), Flor. Leid. 251, Philoni Flor. Mon. 264, Diogeni cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 71, Ottobon. Gr. 192 f. 206^r. Verba ὁ φιλάργυρος βίον ἀβίωτον βιώσας ἐτέροις τὸν βίον κατέλειπεν tamquam locum communem Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 469, 13 sq. offerunt.

214) Ὁ αὐτὸς νεωτέρου τινὸς εὐειδοῦς μὲν τὴν ὄψιν, ἀσελγοῦς δὲ τὸν τρόπον, λοιδορουμένου αὐτῷ καὶ λέγοντος ὡς, εἰ ἐπίσης αὐτῷ ἐμισεῖτο ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀπήγατο ἂν ἔφη· ἐγὼ μὲν οὖν ἀπηγάμην ἂν, (εἰ) ἐπίσης σοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐφιλούμην.

Adnotatio critica:

212) Ὁ om. Cod. | ὑπὸ τινος om. Damasc. | ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος] εἰπόντος τινὸς Bas. Pal. | τάχιστα ap. Damasc. pro μάλιστα Meinekus ex Hirschgii coniectura edidit | παρ' om. Cod.; habent Damasc. Bas. Pal., ubi γηράσκει παρ' ἀνθρώποις legitur. Eodem modo in sententia communi ad n. 138 laudata παρὰ Max. omittit: ἡ χάρις ὡς (om. Ottob.) οὐδὲν ἄλλο ἐν βίῳ παρὰ τοῖς πολλοῖς τάχιστα γηράσκει.

213) ἐπὶ — φιλαργύρου] θεασάμενός τινα ἐκφερόμενον φιλάργυρον Max. Bas. Pal. 122 Ars. φιλάργυρον ἰδῶν ἐκφερόμενον V Pal.-Vat. Mon. Leid. ἰδῶν φιλάργυρον ἐκφερόμενον Pal. 297 ἰδῶν φιλάργυρον Ottob. | οὔτος, ἔφη] ἔφη· οὔτος omnes ceteri | ζήσας ἀβίωτον βίον] βίον ἀβίωτον ζήσας V Pal.-Vat. Mon. in cod. Pal. Gr. 23. Leid. βίον ἀβίωτον βιώσας Max. Bas. Pal. 122. Ars.; Mon. Pal. 297 Ottob. | ἐτέροις] ἐταίροις Cod. ἐτέρους Pal. 122 | ἀπολέλοιπεν] ἀπολείπειν Cod. καταλείπειν Pal.-Vat. Mon. in Pal. 23. Leid. κατέλειπεν Max. Bas. Pal. 122. Ars.; V; Mon. Pal. 297. Ottob.; ceterum praeter Cod. omnes testes verbum in enuntiati fine collocant.

214) νεωτέρου] νέου Ant. | αὐτῷ] αὐτοῦ Ant. | ὡς om. Ant. | μὲν οὖν] δὲ Ant. | εἰ om. Cod. | ὑπὸ om. Ant. | Apud Caecil. Balb. verba modo adscripta frustum ab illo contextu prorsus alienum excipit, quod ad n. 299 agimus.

Aristoteli Anton. I 60 p. 65, 24 sqq. tribuit, sed nostri Gnomologii auctoritatem Caecil. Balb. Monac. XXXIII 1 p. 30 (Woelfflin) confirmat: *cum quidam speciosus iuvenis Demostheni dixisset: si me sic odissent homines tanquam te, suspendio perissem, et ego, inquit, si me quemadmodum te amarent.*

215) Ὁ αὐτὸς ἐξηκονταετοῦς τινος εἰπόντος μηδεπώποτε οὕτως ἀσθενῆσαι ἔφη· οὐδεπώποτε γὰρ ἐξηκονταετῆς ἐγένουα.

= Cod. Vind. Theol. CXLIX f. 307^r.

216) Ὁ αὐτὸς τὸν πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον ἔφη Τύχης ἔμετον εἶναι.

Monimo Stob. Flor. XCIII 36 tribuit, Diogeni Arsen. p. 209, 11, qui a Stobaeo sua mutuatus lemma Μονίμου oscitantia quadam praetervidisse, Diogenis vero nomen ex sententia apophthegmati nostro apud Stobaeum praemissa adsumpsisse putandus est.

217) Ὁ αὐτὸς ἐπαινοῦντός τινος Κλέανδρον καὶ λέγοντος ὅτι ἐστὶν ἀγαθὸς ῥήτωρ, ὑποκρίσει δὲ λείπεται, εἶπεν· ὁμοίος ἐστὶ ταῦτο ποιεῖν τούτῳ, εἴ τις ἐπαινοίῃ φρέαρ, λέγει δὲ ὅτι πότιμον ὕδωρ οὐκ ἔχεια.

= Cod. Vind. Theol. CXLIX f. 307^r. — Cleander orator prorsus ignotus est, temporis vero ratio praeter alia obstat, quominus de Cleandro histrione (Demosthen. Or. LVII 18 p. 1304, 8) cogitetur. Ceterum plurimos minorum gentium oratores Demosthenis temporibus vixisse constat (cf. e. gr. Westermann, Gesch. d. griech. Beredsamkeit p. 93 sqq.), quamquam exaggerata videntur, quae eadem de re Sopater (Rhet. Gr.) vol. V p. 8, 9 et Incertus ibid. vol. VII p. 6, 14 W. referunt. — Quod ad apophthegmatis sententiam pertinet, de Demosthene ipso etiamtum

Adnotatio critica:

215) ἐξήκοντα ετοῦς V | οὕτως] οὐ V | ἐξηκονταετῆς Cod.

216) ὠραῖον in mg. Cod. | τὸν πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον] τὸν πλούτον Stob. Ars., sed Arsenii cod. Laurent. τὸν πλούσιον offert | ἔφη] εἶπεν Stob. et (ante τὸν πλούτον) Ars.

τ

217) ταῦτό] αὐτὸν Cod. αὐ τὸ V; ὁμοίος ἐστὶ ποιεῖν idem significat atque ἔοικε ποιεῖν, itaque omni mutatione apud Xenophont. Anab. III 5, 13 (ὁμοίος

ἦσαν θαυμάζειν) abstinendum | ἐπαινοίῃ—λέγει (λέ V)] in diversis modis coniunctis non est quod offendamus cf. Xenoph. Cyrop. IV 2, 46; Isocr. Or. XIV 6 p. 297 E, Lysias Or. XXVIII 3 p. 179, Plato Apol. p. 28 E, Phaed. p. 67 E, Euripid. Orest. 508 sqq.; adde Fr. Jacobs, Additam. animadverss. in Athenaeum (1809) p. 145 sqq., Baehr in Creuzeri Meletem. vol. III (1819) p. 49 sq.

iuvene Andronicus histrio iudicium tulerat, ὡς οἱ μὲν λόγοι καλῶς ἔχοιεν, λείποι δὲ αὐτῷ τὰ τῆς ὑποκρίσεως (Plutarch. Vit. X Orat. VIII 17 p. 845 A vol. II p. 1029, 41 sq.; cf. Phot. Biblioth. Cod. 265 p. 493^b 5 sq.), postea vero Demosthenes et primas et secundas et tertias in rhetorica actioni tribuebat cf. Philodem. Rhetor. ed. Gros (Paris. 1840) Col. XVI 3 sqq. p. 32, Longin. Art. Rhet. (Rhet. Gr.) vol. I p. 311, 1 sq. Sp. (vol. IX p. 568 W.), Plutarch. l. c. §. 18 p. 1029, 45 sqq., Phot. Biblioth. l. c. p. 493^b 8 sqq.; Cicero Orat. XVII 56, de Orat. III 56, 213, Brut. XXXVIII 142, Valer. Maxim. VIII 10 Ext. 1, Quintilian. XI 3, 6, C. Jul. Victor Art. Rhet. 24 (Rhet. Lat. Min. ed. Halm.) p. 440, 32 sq., Auson. Profess. II 19 p. 56 (Schenk); Augustin. Epist. Cl. II n. 118, 1, 22 (Patr. Lat. vol. XXXIII) p. 442; — Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.) vol. II p. 104, 32 Sp. (vol. I p. 214 W.), Liban. praef. in Demosthen. 4 p. 3, 29, Rhet. anonym. vol. VI p. 35, 25 sq. W., Arsen. p. 189, 14 sq.; Ps.-Augustin. Princ. Rhet. I (Patr. Lat. vol. XXXII) p. 1440.

f. 22^r 218) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποῖον τῶν λόγων ἤγωνίκατο μᾶλλον ἢ εἶπεν· ἄν μετ' εὐνοίας ἤκροάσαντο (μᾶλλον) Ἀθηναῖοι.

= Vind. l. c.; de sententia cf. Demosthen. Or. XVIII 277 p. 318, 9 sq. καίτοι ἔγωγ' ὀρῶ τῆς τῶν λεγόντων δυνάμει τοὺς ἀκούοντας τὸ πλεῖστον μέρος κυρίου ὄντας· ὡς γὰρ ἂν ὑμεῖς ἀποδέξησθε καὶ πρὸς ἕκαστον ἔχητ' εὐνοίας, οὕτως ὁ λέγων ἔδοξε φρονεῖν. XIX 340 p. 450, 14 sqq. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι δυνάμεις ἐπεικῶς εἰσιν αὐτάρκεις, ἡ δὲ τοῦ λέγειν, ἂν τὰ παρ' ὑμῶν τῶν ἀκούόντων ἀντιστη, διακόπτεται. LX 14 p. 1393, 13 sqq. ἡ δὲ τῶν λόγων πειθῶ τῆς τῶν ἀκούόντων εὐνοίας προσδεῖται, καὶ μετὰ ταύτης μὲν ἂν, κἂν μετρίως ῥηθῆ, δόξαν ἤνεγκε καὶ χάριν προσποιεῖ, ἄνευ δὲ ταύτης, κἂν ὑπερβάλη τῷ λέγειν καλῶς, προσέστη τοῖς ἀκούουσιν. Hinc saepissime Demosthenes in suis orationibus auditorum benevolentiam inplorat, quam consequi summum iudicat Or. XVIII 5 p. 227, 11.

219) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποῖον μέγιστον ὄπλον εἶπε· ἢ λόγος.

Sententiam apud multos auctores obviam tamquam Demosthenis apophthegma alibi laudari non meminimus; versus ὄπλον

Adnotatio critica:

218) ἐρωτηθεὶς] ἐρωτώμενος V | μᾶλλον altero loco om. Cod.

219) Δημοσθένους in mg. Cod. | vox ὄπλον in rasura est reposita | Occasione data versus 258 ex Menandri Monostichis (ἰσχυρότερον δὲ γ' οὐδὲν ἔστι τοῦ λόγου) hoc modo in cod. Vatic. Gr. 915 f. 46^r conceptum esse moneo: ἰσχυρὸν οὐδὲν ἔστιν οὕτως ὡς λόγος.

μέγιστόν ἐστιν ἀνθρώποις λόγος inter Menandri Monosticha cod. Urbinas Gr. 95 f. 183^v offert, nec dissimile est Aesopi dictum apud Nicol. Sophist. Progymn. 3 (Rhet. Gr.) vol. III p. 461, 11 sqq. Sp. (vol. II p. 587 W.) et apud anonym. Aphthonii Comment. vol. II p. 19, 16 sq. W. Ceterum cf. Propert. III 21, 27: *Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma*, Petron. Sat. 5 p. 9 Buechel. (ed. 3): *Liber et ingentis quatiat Demosthenis arma*.

220) Ὁ αὐτὸς μειρακίου τινὸς αὐτὸν προκαλουμένου εἰς μελέτην ἡμειράκιον^α ἔφη· ἡοὶ μὲν τοῦτο εὐκτόν ἐστιν, ἐμοὶ δὲ οἰμωκτόν^α.

= Vind. l. c.

221) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί δυσκολώτατον ἐν βίῳ εἶπε· ἡτὸ πᾶσιν ἀρέσαι^α.

Eandem sententiam verbis paululum inmutatis Demostheni tribuunt Maxim. 6 p. 549, 8 sq. (in codd. Vat. Gr. 741. 385; ed. Gesneriana et Combesiana gnomis Aristotelicis intexunt), Gnom. Basil. 178 p. 167, Gnom. cod. Pal. 122 f. 195^v n. 161; cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r; Stob. Flor. XLV 22, Arsen. p. 188, 31 sq.; cf. Demosthen. Epist. III 6 p. 1481, 4 sq. τὸ μὲν γὰρ πᾶσιν ἀρέσκειν τὸν συμβουλευόντα καὶ τὰ κοινὰ πράττοντα ἀδύνατον cl. Or. LXI 19 p. 1406, 29. — Festive Bio Borysthenites (secundum Dion. Chrysostom. Or. LXVI vol. II p. 228, 10 sq. Dind.) dixit: μὴ δυνατὸν εἶναι τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, εἰ μὴ πλακοῦντα γενόμενον ἢ θάσιον.

222) Ὁ αὐτὸς ἀκούσας ὅτι ὑπὸ Φιλίππου λοιδορεῖται εἶπεν· ἡἀπόντα με καὶ τυπτέτω^α.

Socrati Flor. Mon. 250 et Maxim. 10 p. 563, 9 sqq. gemellum dictum adsignant, Diogeni cod. Ottobon. Gr. 192 f. 206^v, Aristoteli Laert. Diog. V 1, 18, cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^r, cod. Paris. 2720 f. 15^r (et 1773 f. 231^r) n. 14 apud Studemund. (cf. ad n. 17) p. 5, 'sapienti' anonymo Anton. II 69 p. 134, 32.

Adnotatio critica:

220) col] cù V | οἰμωκτὸν dubitanter scripsi; οἰκτον V ῥηκτόν (pro ῥητὸν?) Cod.

221) ἐρωτηθεὶς — ἀρέσαι] ἔλεγεν ὅτι (om. Pal.) τὸ (om. Vat. 385) πᾶσιν ἀρέσαι (ἀρέσκειν Pal. ἀρέσον — sic — Bas.) δυσχερέστατον ἐστιν Max. Bas. Pal. ἔλεγε πάντων εἶναι δυσχερέστατον (δυσχερέστερον Vat.) τὸ ἀρέσαι πᾶσιν Vat. Lauf. εἶπε· πάντων ἐστὶ δυσχερέστατον τὸ πολλοῖς ἀρέσκειν Stob. Ars.

222) ἀπόντα] ἀπόντατα Cod. | ἀπαγγεῖλαντός τινος αὐτῷ (αὐτῷ τινος Mon. Ottob.) ὅτι ἡὸ (οὐ Ottob.) δεῖνά σε κακῶς λέγει (ἔφη Mon.)^α ἡκαὶ τυπτέτω με^α ἔφη (εἶπε Mon.) ἡμὴ παρόντα^α Mon. Max. Ottob. ἀκούσας ἀπὸ τινος λοιδορεῖσθαι ἡἀπόντα με^α ἔφη ἡκαὶ μαστιγοῦτώ^α Laert. ἀκούσας ὑπὸ τινος λοιδορεῖσθαι (λειδορεῖσθαι Paris.) ἔφη· ἡἀπόντα (με add. Paris.) καὶ μαστιγοῦτώ^α Vat. Paris. ἔφη κοφῶ τις· ἡὸ δεῖνά σε ἐλοιδορεῖ.^α ὁ δὲ ἔφη· ἡμὴ παρόντα καὶ τυπτέτω με^α.

223) Ὁ αὐτὸς εὐχερῶς αὐτῷ ἀργύριον χρήσαντός τινος εἶθ' ὄρων πολλοῖς αὐτὸν τὸ αὐτὸ ποιοῦντα εἶπεν· οὐκέτι σοι ἔχω χάριν· νόσψ γάρ, οὐ κρίσει τοῦτο ποιεῖς^α.

= Vind. l. c., Maxim. 25 in cod. Vat. Gr. 739 f. 132^r.

Similem narratiunculam de Diogene Cynico fabula Aesop. n. 119 p. 61 (Halm) exhibet, de Platone Seneca de Benef. VI 18, 1 sq. cf. praeterea quae de Platone Eustathius ad Homeri Odys. 4, 401 p. 1503, 18 sqq. refert, de Stratonico Aelianus V. H. XIV 14.

224) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν παρὰ ποταμὸν μεράκιον εὐειδὲς κεκοσμημένον προπεπτωκὸς νύζας αὐτὸ καὶ ἐγείρας εἶπεν· οὐ φοβῆ, μὴ τίς τοι εὐδόντι μετισχίψῃ ἐν δόρῳ πῆξῃ;^α

= Vind. l. c.; rectius ad Diogenem Cynicum geminum arophthegma Laert. Diog. VI 2, 53 refert; ceterum cf. quae Comment. in honorem O. Ribbeckii p. 357 sq. disserui.

225) Ὁ αὐτὸς ὡς οἱ γινώριμοι ἔλεγον· οὐκ ἀκούουσίν σου Ἀθηναῖοι^α εἶπεν· πᾶλλ' αὐτίκα ἀκούονται καὶ σιωπᾶν βουλόμενον οὐκ ἔάουσιν^α.

= Vind. l. c.

226) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν κακὸν παλαιστὴν ἰατρούοντα νῦν^α εἶπεν πεύρηκας μέθοδον, δι' ἧς πολλοὺς καταβαλεῖς^α.

= Flor. Mon. 184; cf. simillimum Diogenis Cynici effatum apud Laert. Diog. VI 2, 62; consimili lusu etiam Martialis VIII 74 utitur.

Adnotatio critica:

223) ἀργύριον post τινος V conlocat | εἶθ' ὄρων] ἐπεὶ ἑώρα Max. rectius | αὐτὸν om. V Vat. | εἶπεν] ἔφη (post σοι) Vat. | ἔχω χάριν] χάριν ἔχω Vat. | οὐ] καὶ οὐ rectius V Vat. | In Fabula Aesopica Diogenes portitorem, a quo trans fluvium turgidum traiectus est, cum omnibus deinceps, quicumque advenerant, viatoribus idem officium praestare videt, hoc modo adloquitur: ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὄρω γάρ ὅτι οὐ κρίσει, ἀλλὰ νόσψ αὐτὸ ποιεῖς cf. Seneca de Benef. I 15, 6: *non est beneficium, cui deest pars optima, datum esse iudicio.*

224) εὐειδὲς κεκοσμημένον προπεπτωκὸς] εὐειδὲς προπεπτωκὸς κεκοσμημένον Cod. κεκοσμημένον εὐειδὲς προπεπτωκὸς V | τοι] σοι Cod. et V | εὐδόντι] εὐδόντι Cod. εὐδόντι V | μετισχίψῃ] μετ' ἰσχῷ V μεταφρένψ (ex Homeri Il. 8, 95) Laert.

225) ἀκούουσιν] ἀκούουσι V.

226) κακὸν παλαιστὴν ἰατρούοντα] ἀθλητὴν κακῶς Ἀθηναῖου ἰατρούοντα Mon., ubi lectioni κακῶς, qua admissa omne acumen perit, ex optima coniectura κακὸν substituit A. Nauckius, Mélanges Gréco-Romains vol. IV (1876) p. 229; cf. praeterea Laert. Diog. l. c. ἀφυσὴ παλαιστὴν θεασάμενος ἰατρούοντα ἔφη· τί τοῦτο; ἢ ἵνα τοὺς ποτέ σε νικήσαντας νῦν καταβάλλῃς;^α | νῦν om. Mon. | πεύρηκας μέθοδον] εὔρες ὁδὸν Mon.

227) Ὁ αὐτὸς θορυβούντων ποτὲ τῶν δικαστῶν ἤρετο αὐτοῦς·
 ἠποταπὴ αὕτη ἢ κρίσις ἐστίν, ἐν ἣ σιωπᾷ μὲν || ὁ κρινόμενος, λέγουσι δὲ f. 22^v
 οἱ δικάζοντεςα;

= Vind. l. c.

228) Ὁ αὐτὸς δημηγορήσας ποτὲ παρ' Ἀθηναίοις λαμπρῶς ἔπειτα
 καθίσας καὶ ἰδὼν ἐξανιστάμενον Δημάδην εἶπεν· πᾶνίσταται ἢ τῶν ἡμε-
 τέρων λόγων σφύραα.

= Vind. l. c.; secundum Plutarch. Vit. Phoc. V 3 p. 744 A
 vol. II p. 887, 44, Vit. Demosth. X 3 p. 850 D vol. II p. 1015,
 18, Praec. ger. reip. VII 10 p. 803 E vol. II p. 981, 35 Demo-
 sthenes Phocione ad orandum adsurgente submissa voce ad amicos
 dicere solebat: ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς ἀνίσταται, ad nostri vero
 dicti similitudinem proprius Stobaei narratio Flor. XXXVII 34
 accedit: Δημοσθένης 'λέγων ποτὲ ἐπ' ἐκκλησίας ὡς εἶδε Φωκίωνα
 παριόντα εἶπεν· πῆρχεται ἢ τῶν ἐμῶν λόγων σφύρα [καὶ κοπίς].α
 οὕτως οὐ τοσοῦτον ὁ λόγος, ὅσον ὁ τρόπος πείθειν δύναται.

229) Ὁ αὐτὸς ἔφη πόλεως εἶναι ψυχὴν τοὺς νόμους· ἠῶσπερ
 δὲ σῶμα στερηθὲν ψυχῆς πίπτει, οὕτω καὶ πόλις μὴ ὄντων νόμων
 καταλύεταια.

= Vind. l. c.; Stob. Flor. XLIII 140 (ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους
 χρειῶν), Maxim. 58 p. 667, 36 sqq., Gnom. Basil. 194 p. 169,
 Gnom. cod. Pal. 122 f. 215^v n. 214, Arsen. p. 188, 24 sqq. et
 apud Apostol. XVIII 66^a. — Respicere videtur Sext. Empir.
 adv. Mathem. II 31 p. 681, 7 sqq. οἱ γὰρ νόμοι πόλεων εἰσι σύν-
 δεσμοι, καὶ ὡς ψυχὴ σώματος ἐκφθαρέντος (corr. καὶ ὡς τὸ σῶμα ψυχῆς
 ἐκφθαρείσης) φθείρεται, οὕτω νόμων ἀναιρεθέντων καὶ αἱ πόλεις
 διόλλυνται. — De loci sententia cf. Demosth. Or. XXV 20 p. 775,
 26 sqq., Cicero p. Cluent. LIII 146 cl. n. 427 infra. — E Dione

Adnotatio critica:

227) ἤρετο] εἶρετο Cod.

228) Δημοσθένους in mg. Cod. | Apud Plut. Vit. Phoc. pro ἐξανίσταται libri
 πᾶρεστων offerunt, quam scripturam equidem ipsi auctori non inputaverim. Certius
 de Stobaei loco iudicare possumus: Meinekius quidem, Plutarchi procul dubio
 memor, σφύρα καὶ seclisit, ego vero καὶ κοπίς a lectore semidocto e Plutarcho
 adscriptum esse persuasum habeo eiusdemque farinae verba οὕτως οὐ etc. esse
 existimo; ceterum huc frustra e Philodemi libro περὶ ῥητορικῆς ὑπομνηματικῶν
 (Hercul. Vol. Collect. alt. vol. III — 1864 — f. 14) Col. I pertinere videntur cf.
 Gomperz., Zeitschr. f. d. österr. Gymnas. vol. XVI (1865) p. 819.

229) εἶναι post ψυχὴν V ponit | ψυχὴν] τὴν ψυχὴν Stob. Max. | ὁ — νό-
 μους om. Apost. | δὲ] γὰρ rectius Stob. Max. Bas. Pal. Ars. utroque loco | σῶμα]
 τὸ σῶμα Stob. Bas. Pal. Apost. | οὕτως V | πόλιν-καταλύεσθαι Bas. Pal. | καταλύε-
 ται] οὐχ ἴσταται Apost.

Chrystom. Or. LXXV p. 645 sqq. M. (vol. II p. 265 Dind.) apophthegma nostrum originem traxisse falso Voemelius (ed. Didot. p. 792) suspicatur cf. praeterea C. F. Hermann, Griech. Staatsalterthümer §. 51, 7.

230) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τίς ῥήτορα (αὐτὸν) ἐποίησεν εἶπεν· πτὸ Ἀθηναίων βῆμα.

Demadi recte Stob. Flor. XXIX 91 (= J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 157 p. 228) et Arsen. p. 190, 29 sqq. tribuunt, Demonacti Maxim. 17 p. 587, 32 sqq. adsignat, sed Demadis nomine lemma diserte insignitur in codd. Vat. Gr. 741 et 385. E codice Bodleiano Clark. 11 f. 63 Cramerus dictum auctoris nomine destitutum Anecd. Oxon. vol. IV p. 253, 22 sqq. protulit cf. insuper Philodem. περὶ ῥητορικῆς ὑπομνηματικῶν (vid. ad n. 228) Col. V: Δημάδην ἄ(γ)ρον(τα) τοὺς ἑαυτῷ παραβάλλειν ἐθέλοντας ἐπὶ τὸν διδάσκαλον, τοῦτ' ἔστιν τὸ(ν) δῆμ(ο)ν.

231) Ὁ αὐτὸς προτρεπόμενός ποτε Ἀθηναίους κακείνων ὀρηγάντων βαλεῖν αὐτὸν λίθοις ἠβάλλετα εἶφη· ἢ Ἀθηναῖοι κρεῖττον γάρ ἐστι παρ' ὑμῶν ἀπολέσθαι ἢ μεθ' ὑμῶν.

Secundum Plutarch. Vit. Nic. XXII 3 p. 538 A vol. II 613, 3 sqq. Leo Byzantius εἶπε πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας· ἠβούλομαι μᾶλλον ὑφ' ὑμῶν ἢ μεθ' ὑμῶν ἀποθανεῖν.

232) Ὁ αὐτὸς θεακάμενός τινα πλείονα τῆς οὐσίας ποιούμενον φροντίδα *ὑπὲρ τοὺς υἰοὺς εἶφη· καὶ μοι δοκεῖς, ὦ οὗτος, μὴ τὴν οὐσίαν ἐθέλειν τοῖς υἰοῖς καταλιπεῖν, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆ οὐσίᾳ.

233) Δημάδης ὁ ῥήτωρ μετακαλούντων αὐτὸν τινων ἀπὸ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ κελευόντων γεωργεῖν εἶπεν· παίρετώτερόν μοί ἐστι τιμητὴν τοῦ βήματος γεωργεῖν ἢ ὄλην τὴν Ἀττικὴν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v.

234) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος βουλομένου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ f. 23^v γῆμαι εἰ καλὴ ἐστίν || ἢ ὡς μὲν ἐρωμένη εἶπεν παῖσχρά, ὡς δὲ γυνὴ καλή.

Adnotatio critica:

230) αὐτὸν om. Cod. | ἐρωτηθεὶς τίς αὐτοῦ διδάσκαλος γεγωνὺς εἶη πτὸ τῶν Ἀθηναίων εἶφη ἠβῆμα, ἐμφαίων (ἐκφαίων Cram.) ὅτι ἢ διὰ τῶν (om. Ars.) πραγμάτων ἐμπειρία κρεῖττων (κρεῖττω Cram.) πάσης σοφιστικῆς διδασκαλίας ἐστίν Stob. Max. Cram. Ars., ubi verba ἐμφαίων — ἐστίν a magistello male seculo adnexa esse nemo non videt.

232) ὑπὲρ τοὺς υἰοὺς] expecto: ἢ (ὑπὲρ) τῶν υἰῶν. Lectioni traditae tantummodo voce πλείονα seclusa patrocinari possis, nec tamen sine sincerae Graecitatis detrimento cf. Evang. Matth. 10, 37 | cū] cōi Cod.

233) Δημάδου in mg. Cod. | αὐτὸν] αὐτὸν (post πολιτεύεσθαι) Vat.

235) Ὁ αὐτὸς ψήφισμα γράψας παράνομον καὶ εὐθυνόμενος ὑπὸ Λυκούργου ἐρωτήσαντος αὐτὸν ἐκείνου εἶ, ὅτε ἔγραφεν τὸ ψήφισμα, οὐκ ἐνέβλεπεν εἰς τοὺς νόμους, ποὺκ ἐνέβλεπον^α ἔφησεν^α πέπεσκότῃ γὰρ αὐτοὺς τὰ Μακεδόνων ὄπλα.^α

= Cod. Vind. Theol. CXLIX f. 307^r. — Demadis responsum ex Hyperidis oratione contra Aristogitonem (cf. Plutarch. Vit. X Orat. IX 9 p. 849 A vol. II p. 1034, 21 sq., Phot. Biblioth. Cod. 266 p. 495^b 38; Rutil. Lup. de fig. I 19) adsumptum esse bene Dilesius exposuit Mus. Rhen. vol. XXIX (1874) p. 109, ubi et nostrum apophthegma et quae secuntur Δημάδεια e cod. Vind. protraxit. — Ceterum cf. C. Marii dictum apud Valer. Maxim. V 2, 8, Plutarch. Vit. Mar. 28 p. 421 E vol. I p. 503, 8 sq., Reg. et imp. apophth. p. 202 C vol. I p. 245 n. 5.

236) Ὁ αὐτὸς οὐ θελόντων Ἀθηναίων τιμᾶν Ἀλέξανδρον ὡς θεὸν πδέδια^α, φησίν, π(ῶ)ἄνδρες, ὑπὲρ ὑμῶν, μὴ τοῦ οὐρανοῦ φθοροῦντες Ἀλεξάνδρω τὴν γῆν ἀφαιρεθῆτε ὑπ' αὐτοῦ^α.

= Vind. l. c.: cf. Valer. Maxim. VII 2 Ext. 3 *Demadis quoque dictum sapiens: nolentibus enim Atheniensibus divinos honores Alexandro decernere, videte, inquit, ne dum caelum custoditis terram amittatis*. Adde praeterea quae de Demosthene Dinarch. Or. I 94 refert.

237) Ὁ αὐτὸς ἐπεὶ ἐλοιδορεῖτο ὑπὸ τινος νεανίσκου τὰ αἰσχίστα πνεανίσκε^α ἔφη^α ἢ γλώττά σου οὐκ ἐν τῷ στόματι κάθηται, ἀλλ' ἐπὶ οἰκῆματος.^α

= Vind. l. c.

Adnotatio critica:

235) ἔγραφε V.

236) Δημάδου in mg. Cod. | ὦ om. Cod. | ἄνδρες] ἄνδρες Ἀθηναῖοι Usener ap. Dilesium | ὑπὲρ ὑμῶν] om. V ὑπὲρ ἡμῶν Cod. | μὴ τοῦ οὐρανοῦ] ὡς μὴ τοῦ οὐρανοῦ V μὴτ' οὐρανοῦ Cod. | φθοροῦντες] φθοροῦντος V, qui pergit: ἀλεξάνδρω ταύτην (non τάντων) ἢ τοῦ ἀφαιρεθῆτε καὶ ὑπ' αὐτοῦ, qua scriptura aliam lectionem innui in propatulo est. Usener Ἀλεξάνδρω τὰ νῦν, εἴτ' αὐτοὶ ἀφαιρεθῆτε τὰ ὑπ' οὐρανὸν eliciebat, mihi ταύτην ἢ ad ταύτην τὴν γῆν ducere videtur, ex compendiosa vero scriptura τοῦ nihil nisi τούτῳ (i. e. ταύτῃ) sive (ἐπὶ) τούτῳ extundi potest.

237) γλώσσα V | στόματι] στόματί σου V male.

238) Ὁ αὐτὸς Δημοσθένην ὁμοιον ἔφη εἶναι ταῖς χελιδόσι «καὶ γὰρ ἐκεῖναι οὔτε καθεύδειν ἐὼνιν οὐδ' ἐγείρειν δύνανται.» [καὶ Δημοσθένης οὔτε ἡσυχίαν ἄγειν ἐὰ οὔτε ἄξιον τῆς πόλεως οὐδὲν ἐπιβάλλεται].

= Vind. l. c.; cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v. Aporphthegmatis sententiam optime explanavit Gomperzius, Sitzungsber. d. Wiener Akad. d. Wissensch., phil.-hist. Cl. vol. LXXXIII (1876) p. 575 sq.

239) <Ὁ> αὐτὸς θορυβούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου «ὦ δήμιε» φησί· «μᾶλλον δὲ δήμιε.»

= Vind. l. c.

240) Ὁ αὐτὸς εἶπε τὴν ἐπιτίμησιν τοῖς ἀνθρώποις ἔμψυχον μάστιγα.

= Vind. l. c., cod. Vat. Gr. 1144 f. 216^v.

241) Ὁ αὐτὸς λέγων ποτὲ κρίσιν ἐν πανδοκείῳ ὕβριζμένους μάρτυρας προεφέρετο τοὺς πανδοκέας, τῶν δὲ κρινόντων οὐκ ἀξιοπίστους

Adnotatio critica:

238) ἔφη εἶναι] εἶναι ἔφη Vat. ἔφησε V | οὐδ' ἐγείρειν] οὐδὲ γρηγορεῖν Cod. οὔτε γρηγορεῖν V Vat.; de οὔτε-οὐδὲ cf. d'Orvillius ad Charit. p. 641 sq., Schaefer ad Dionys. C. V. p. 36. 299 sq., Boieson. ad Philostr. Her. p. 513, Stallbaum. ad Plat. Apol. p. 19 D, Kuehner ad Xenoph. Memor. II 2, 5 et Cyrop. IV 7, 11. — οὐτ' ἐγρηγορέναι (voce δύνανται proscripta) leniorem medelam esse Gomperzius existimat; attamen non librarii mendum, sed correctoris insecuti interpolatio est adgnosenda, qui verborum οὐδ' ἐγείρειν δύνανται sensum reconditiorem non perspexerit, sententiam vero eam, quam Dilesius sine suspicionis umbra nostro loco inesse putarat, requisiverit. Accedit quod additamentum οὔτε ἄξιον τῆς πόλεως οὐδὲν ἐπιβάλλεται tantummodo ad οὐδὲ γρηγορεῖν δύνανται quadrat, unde simul verba uncis inclusa ab eodem homunculo ad coniecturam suam explicandam adiecta esse elucet magisque casu quam ratione in textum inrepsisse intellegitur; ac revera eorum nec vola nec vestigium in Vat. extat | τῆς πόλεως οὐδὲν] οὐδὲν τῆς πόλεως V | ἐπιβάλλεται] ἐπιβάλλεσθαι coni. Gomperz., sed cf. quae supra notavimus.

239) Ὁ om. Cod. | φησὶν V | δὴ δήμιε] δε δη cum lacuna Cod., unde Dilesii coniectura aporphthegmati nostro οἶδα γὰρ ὅτι κτλ. ex n. 243 subiungentis quodammodo comprobatur; scrupuli tamen restant, praesertim cum aporphthegmatum 243. 246 verba non recte conligari videantur.

κ

241) πανδοκείῳ] πανδοχείῳ V πανδοχείῳ Vat. | ὕβριζμένους] ὕβριζμένου Cod. V καὶ ὕβριθεῖς Vat.; verba tradita haudquaquam significare possunt, accusationem violati loco a Demade susceptam esse cf. praeterea Philogel.: εὐτράπελος ἐν βαλαλείῳ ὑπὸ τινος ὕβριθεῖς μάρτυρας προσέφερε τοὺς παραχύτας· τοῦ δὲ ἀντιδίκου ἀποβαλλομένου ὡς μὴ ὄντας ἀξιοπίστους ἔφη· εἰ μὲν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ ὕβρισθη, προσήγαγον ἂν μάρτυρας τοὺς περὶ Μενέλαον καὶ Ὀδυσσεῆα καὶ Διομήδην· ἐν δὲ τῷ βαλαλείῳ τῆς ὕβρεως γενομένης ἀνάγκη τοὺς παραχύτας τὸ πραχθὲν μᾶλλον εἰδέναι | προεφέρετο] προέφερε V | πανδοκέας] πανδοχέας Vat. | τοιοῦτος] τοιοῦτο Cod. | ἐπετελέσθη] ἐτελέσθη Vat. | δουρείῳ] δουρίῳ V | ὕβρισε] scil. ὁ φεύγων, sed scribendum videtur ὕβρισθη | ὑμῖν ἂν] ἂν ὑμῖν V | Διομήδην bis Vat. ponit.

εἶναι φασκόντων πτοιοῦτος γὰρ^α φησὶ καὶ || ὁ τόπος ἦν, ἐν ᾧ ἡ ὕβρις f. 23^ν ἐπετελέσθη· εἰ δὲ ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ ὕβρισε, τοὺς ἀριστεῖς ὑμῖν ἂν παρειχόμεν μάρτυρας Μενέλαον καὶ Διομήδην καὶ Ὀδυσσεύα.

= Vind. l. c. Adpositissime Dilesius confert Philogel. n. 149 p. 34 (Eberhard).

242) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί εἴη πεποικῶς τὰ ἐκ Μακεδονίας χρήματα ἀναβαλλόμενος καὶ ἐπιδείξας τὴν τε κοιλίαν καὶ τὰ αἰδοῖα ἔφη· «τί ἂν τούτοις (ἴκανόν γένοιτο);»

= Vind. l. c.; cf. Ps.-Plutarch. περὶ ἀσκήσεως Mus. Rhen. vol. XXVII p. 527: Denn er sammelte viel Geld aus seiner Führerschaft im Staate an und gab es für seine Lüste aus; und als er von Jemand gefragt ward, wohin alles das Geld gekommen sei, zeigte er auf seinen Bauch und sagte: «diesem genügt nichts» cl. Plutarch. de cupid. divit. 5 p. 525 C vol. I p. 635, 48 sq.

243) Ὁ αὐτὸς δυσημερῶν ἐπὶ τινος δημηγορίας ποῖδα^α, φησὶν, «ὅτι οὐδένα ὑμεῖς ἐσιτίσατε, ὃν οὐκ ἀπεκόψατε.»

= Vind. l. c.; cf. ad n. 239. Verbis ὁ αὐτὸς—δημηγορίας Dilesius ex n. 246 ἔφη—ἀκροατοῦ adnectit, quae ratio haud paulum offendit.

244) Ὁ αὐτὸς ὄνειδιζόμενος καθ' ὅτι ἓνα μόνον υἱὸν ἔθρεψεν εἶπεν· «ἓνα κρεῖττόν ἐστι τριηράρχην ἢ δέκα κωπηλάτας καταλιπεῖν.»

= Vind. l. c.

245) Ὁ αὐτὸς ἔφη· «ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης κάλλος ἐπ' ἀπωλεία τῶν ἡρώων ἐγένετο, οὕτω καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ λέγειν δύναμις ἐπ' ἀπωλεία τῆς Ἑλλάδος ηὐξήθη.»

= Vind. l. c.; cf. praeterea Demadis fr. 3 (Oratt. Att. vol. II) p. 315 (Sauppe) et fr. 25 apud H. Hauptium Herm. vol. XIII p. 491.

246) Ὁ αὐτὸς ἔφη, ὥσπερ ἀγωνιστοῦ γίνεσθαι δυσημερίαν, οὕτω καὶ ἀκροατοῦ.

= Vind. l. c.; cf. ad n. 243.

Adnotatio critica:

242) Lemma Δημάδου offert Cod. | ἐρωτηθεῖς| ἐρωτώμενος V | ἀναβαλλόμενος] διαναβαλλόμενος Cod. V; corr. Dilesius Herm. vol. XIII (1878) p. 9; cf. Aristoph. Eccles. 97 ἀναβαλλομένη δέξιει τὸν Φορμίσιον cl. Plutarch. Laecaen. Aporrhth. p. 241 B vol. I p. 298, 21 ἀνακυραμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν, ubi τὴν κοιλίαν citra necessitatem editor cancellis saepsit | ἴκανόν γένοιτο om. Cod., sed vacuum spatium relinquitur.

244) καθότι V | τριηράρχην] τριηραρχεῖν Cod.

245) ἔφη] ἔφησεν V | Δημοσθένους] ἡ (recte) τοῦ Δημοσθένους V | ηὐξήθη] ηὐξύνθη V.

247) Ὁ αὐτὸς ἐν ἐκκλησίᾳ θροοῦμενος εἶπεν· ποῦκ ἐμὲ ἐκωλύσατε λέγειν, ἀλλ' ἑαυτοὺς ἀκούειν».

= Vind I. c.

248) Δημοκράτης ὁ Παρῤῥησιαστῆς ἐρωτήσαντός [ποτε αὐτὸν] f. 24^r Φιλίππου τί ἂν ποιῶν χαρίζοιτο Ἀθηναίοις εἶπεν· ἡπάπαξάμενος. ||

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r. — Democratis persona priusquam e tenebris in lucem evocetur, repagula quaedam sunt perfringenda. Ac primum quidem Seneca gravius iudicium subeat necesse est, qui Dial. V de ira III 22 aliquot exemplis ad Antigoni Cyclopi humanitatem atque clementiam comprobendam propositis hoc modo c. 23 pergit: *huius nepos fuit Alexander, qui lanceam in convivias suos torquebat, qui ex duobus amicis, quos paulo ante (scil. c. 17) retuli, alterum ferae obiecit, alterum sibi; ex his duobus tamen qui leoni obiectus est vixit. Non habuit hoc avitum ille vitium, ne paternum quidem; nam si qua alia in Philippo virtus, fuit et contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam et procacem linguam adpellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat. Audita benique legatione Philippus „dicite“ inquit „mihi, facere quid possim, quod sit Atheniensibus gratum“; excepit Demochares et „te“ inquit „suspendere“. Errorum nodum, quibus implicatus Seneca Alexandrum Magnum Antigoni nepotem fecerat, solvere non magni est negotii, quamvis post Eckhelium Doctr. numm. vett. vol. II (1794) p. 117 et Droysenus Gesch. d. Hellenism. vol. II 2 p. 249, 2 (ed. 2) et Gertzius, novissimus Senecae editor, frustra operam consumpserint: manifesto enim Philippus Antigoni Cyclopi filius cum Philippo Alexandri Magni patre est confusus. Haec quidem de Seneca; nunc rem in iudicium vocemus: Droysenus Zeitschr. f. d. A.-W. 1836 p. 165 et l. c. ex hoc ipso Senecae loco Democharem cum aliis legatis ab Atheniensibus ad Philippum III, qui Cassandro mortuo (Ol. 120, 4; 297) per quatuor menses regnavit, missum esse conclusit; at enim in decreto, quo Demochares mortuus a populo Atheniensi est honoratus (cf. Plutarch. Vit. X Orat. p. 752 C sqq. vol. II p. 1037, 21 sqq.), Democharis ad Philippum legati nulla fit mentio, cum diserte (p. 1037, 40) legatio ad Antipatrum, qui Philippo successit, suscepta commemoretur, unde non sine ratione Ruhnkenius ad*

Adnotatio critica:

248) ποτε αὐτὸν om. Vat.; saepius omnino ποτέ in apophthegmatum collectionibus inseritur, ubi molestum aut certe otiosum est cf. e. gr. n. 251.

Rutil. Lup. de fig. I 2 p. 88 sq. (Frotscher) Philippum memoriae lapsu apud Senecam pro Antipatro positum esse statuit. Sed quamvis etiam Democharem linguae acerbe liberae fuisse constet (cf. Polyb. XII 13, 8, Aelian. V. H. III 7 VIII 12), illis temporibus, quibus a iuvenilibus Macedoniae regibus haudquaquam grave Atheniensibus periculum instabat, si cum Senecae interpretibus dictum adsignatur potius scurrile quam audax videri potest. Contra in Philippi II tempora responsum egregie quadrat, quibus universa Graecia concussa erat; ac de Philippo, Alexandri Magni patre, ipse Seneca loquitur. Itaque nihil obstat, quominus Democrates, vir et lingua promptus et libertatis amicus ardentissimus, effati auctor habeatur. Qua ratione adscita novo sane errore Seneca implicatur, sed omnino temporum notas ab auctore isto inscio atque rudi susque deque habitas esse inter omnes constat; ceterum etiam a librariis Democratem cum Demochare confundi potuisse Maxim. 31 p. 619, 29 probat, ubi $\Xi\epsilon\nu\acute{o}\chi\alpha\rho\iota\varsigma$ ó φιλόσοφος pro $\Xi\epsilon\nu\omicron\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ ó φιλόσοφος prave legitur, cuius vitii codices nostri Vat. Gr. 741 et 385 non innumes sunt, nisi quod ille in lemmate distincte pro $\Xi\epsilon\nu\omicron\chi\acute{\alpha}\rho\iota\delta\omicron\varsigma$ scripturam $\Xi\epsilon\nu\omicron\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ offert. — Accedit quod etiam in apophthegmate n. 251 sylloges nostrae memoria legationis a Democrate administratae extat: Democriti enim nomen, quod in Maximum (et Arsenium) inrepsit, e communi confusione (cf. quae dixi in 'Wiener Studien' vol. VIII p. 241 n. 18) est ortum, Gnomologii vero Basileensis (et Palatini) scripturam, quae itidem e compendio male intellecto emanasse videtur (cf. ad n. 50) refutare non refert, cum Demosthenem coram Philippo potius metu confectum sermone excidisse quam praesenti animo usum esse sciamus cf. Aeschin. Or. II 34 p. 32 sq., Aelian V. H. VIII 12, Philostr. Vit. Sophist. I 18, 2 II 1, 36; 32, 2, Longin. (Rhet. Gr.) vol. I p. 314, 31 sqq. Sp. (vol. IX p. 572 W.), Gell. N. A. VIII 9. Quae cum ita sint, etiam loci Demosthenici a plerisque viris doctis inpugnati (Or. XVIII 29 p. 235, 1 sq.) patrocinium suscipi posse videtur, ubi Democrates Sophili filius (cf. §. 187 p. 291, 7) Phlyensis inter alios ad Philippum legatos enumeratur. Ad nostrum Democratem praeterea optime Curtii Rufi verba (VI 15) de legatis quadrant, qui ad Dareum missi una cum militibus in Alexandri Magni manus inciderunt: *Diu cunctantes plerisque consilia variantibus tandem venturos se pollicentur. At Democrates Atheniensis, qui maxime Macedonum opibus semper obstiterat, desperata venia gladio se transfigit.* Quae narratio cum ad annum 330 a. Chr. spectet (cf. Droysenus Gesch. d. Hel-

lenism. vol. I² p. 386), iam videndum, quomodo apophthegma n. 252 illi temporum rationi conciliari possit. Aristogito quidem non multo post pugnam Chaeroneae commissam et Hyperidem accusavit (cf. Sauppium Orat. Att. vol. II p. 280) et Demosthenem causis lacessebat (cf. Demosthen. Or. XXV 37 p. 781, 6) eumque iam illo tempore pro populi custode (Demosthen. Or. XXV 40 p. 782, 6) se gessisse fragmentum orationis contra Hyperidem habitae (III 1 p. 310 Sauppe) probat: οἱ γὰρ ἐπιβουλεύοντες τῇ δημοκρατίᾳ ἡσυχίας μὲν οὐκ ἔχουσιν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοῦ δήμου ἀθροῦς καὶ ἀσφαλῶς πολιτευομένου ἀναγκάζονται μηδὲν παραινεῖν ἀλλ' ἐπακολουθεῖν τοῖς νόμοις. — Pythaeae autem mentio scrupulum quendam inicere videtur, cum in annum 333 a. Chr. cadant quae de Phocione Plutarch. Vit. Phoc. XXI 2 p. 751 A vol. II p. 895, 53 sqq. refert: πρὸς δὲ Πυθέαν ἀρχόμενον τότε πρῶτον ἐντυγχάνειν Ἀθηναίοις, ἥδη δὲ λάλον καὶ θραῦν, οὐ σιωπήσεις, ἔφη, καὶ ταῦτα νεώνητος ὦν τῷ δήμῳ; Attamen iam antea Pytheam in solem et pulverem processisse inde conligi potest, quod eundem aliquot annis ante annum 333 ferociter a factione Macedonica petatum (Demosthen. Epist. III 7 p. 1481, 13) atque adeo peregrinitatis accusatum esse (ibid. p. 1481, 18 cl. Sauppium Orat. Att. vol. II p. 327) nobis est proditum. Quam ad causam manifesto illud νεώνητος in Phocionis dicto adludit; eadem vero voce Plutarchus impulsus esse videtur, ut ex suo minus adcurate verba ἀρχόμενον τότε πρῶτον ἐντυγχάνειν Ἀθηναίοις adderet. Simile peccatum etiam in alia narratiuncula Plutarcho est exprobandum Reg. et imp. apophth. 187 F vol. I 225, 24 sqq. (cf. praeterea Praec. ger. reip. VII 6 p. 804 B vol. II p. 982, 3 sqq.): Πυθέας ἔτι μειράκιον ὦν παρῆλθεν ἀντερῶν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου γραφομένοις ψηφίσμασιν· εἰπόντος δὲ τινος· καὶ νέος ὦν τολμᾶς λέγειν περὶ τηλικούτων; καὶ μὴν Ἀλέξανδρος, εἶπεν, οὐδὲν ψηφίζεσθε θεόν, ἐμοῦ νεώτερός ἐστι. Res enim ipsa cum ad annum 324 pertineat, vir Alexandro Magno annis maior non nisi inepte μειράκιον adpellatur (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 212 sq.); alia vero ratio apud Polyb. II 68, 2 et Plutarch. Vit. Philopoem. VI 9. p. 359 D vol. I p. 429, 34 intercedit, ubi Philopoemen tricenarius per convicium ita vocatur cf. etiam Plutarch. an seni II 1 p. 784 C vol. II p. 958, 14. — Quodsi haec recte disputata sunt, Pythaeae natalem satis longo intervallo ab anno 356 remotum esse ac sine haesitatione ad annum fere 366 reici posse elucet. Apophthegma autem 252 in idem fere tempus incidere videtur, quo Pythaeas iudicio victo civitatem est consecutus: tunc enim et Aristogito quam maxime

κῶν τοῦ δήμου (Demosthen. Or. XXV 40 p. 782, 6) esse et haberi volebat et Pytheas non nisi simiae partes ab Atheniensibus nutritae (Dinarch. VI fr. 2 p. 327 sq. Sauppe) sustinebat; itaque non sine iusta causa Democrates, cum duumviros dissolutos viris gravibus atque omni laude dignis ab Atheniensibus praeferri videret, et improbos popularis aerae captatores et cives ipsos vocis libertate perstrinxit. Eandem vero linguam inmodice liberam omnia quae ad Democratem auctorem referuntur dieteria produnt cf. Aristotel. Rhet. III 4 p. 1407^a 7 sq.; Plutarch. Praec. ger. reip. VII 7 p. 803 E vol. II p. 981, 23 sqq. (Stob. Flor. XXII 43); ibid. §. 8 p. 981, 25 sqq.; Stob. Flor. XIII 30; Caecil. Balb. Monac. XXXIV 1 p. 31 Woelflin.

249) Ὁ αὐτὸς πρὸς τοὺς πυκνῶς ἐγκωμιάζοντας Φίλιππον ποὺ παύσεσθε^a εἶπε ἠθητοῦ κύματος ἀθάνατοι κόλακες ὄντες;^a

250) Ὁ αὐτὸς τοὺς πλουσίους καὶ ἀπαιδέτους παραπλησίους ἔφησεν εἶναι τοῖς κριοῖς τοῖς ἐπιπόκοις, πλὴν ὅτι ἐκείνους μὲν οἱ κουρεῖς, τούτους δὲ οἱ συκοφάνται κείρουσιν.

Cf. ad n. 484 infra.

251) Ὁ αὐτὸς ποτε ἀποσταλεῖς παρὰ Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον κατὰ πρεσβείαν μετὰ παρρησίας αὐτῷ ὤμιλει τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος· ποὺ φοβῆ, μὴ τὴν κεφαλὴν σου προστάξω ἀφελεῖν;^a „οὐ φοβοῦμαι“ εἶπεν· ἢ ἐὰν γὰρ σύ μου ταύτην ἀφέλῃς, ἢ πατρίς μοι αὐτὴν ἀθάνατον ἀναθήσει^a.

Democrito Maxim. 31 p. 619, 36 sqq. et Arsen. p. 191, 27 sqq. adsignant, Demostheni Gnomie. Basil. 188 p. 168 sq. et Gnom. cod. Pal. 122 f. 213^r n. 208 tribuunt; cf. ad n. 248.

252) Ὁ αὐτὸς θεωρῶν τοὺς περὶ Ἀριστογείτονα καὶ Πυθέαν πονηροὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τοῦ δήμου προαγομένους ποὺκ αἰσχύνεσθε,^a φησὶν, ἢ ὡς Ἀθηναῖοι, καθάπερ οἱ ὄρνιθες τὰ κόπρια εἰς τὸ μέσον ἔλκοντες^a;

Annotatio critica:

250) Alterum vocis ἐπιπόκος exemplum extat Regg. IV 3, 4 ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν ἐπιπόκων, ubi scripturam ἐπὶ πόκων reiectaneam, ut puto, Tischendorfius recepit.

251) Δημοκράτους in mg. Cod. | ὁ αὐτὸς — εἶπεν] Δημοκρίτου πρεσβεύοντος ποτε ὑπὲρ Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον καὶ παρρησία διαλεγόμενου ὁ Φίλιππος „οὐ φοβῆ (φοβοῦ Max., nec tamen in meis codd.), μὴ τὴν κεφαλὴν σου“ ἔφη „προστάξω ἀφαιρεθῆναι“; ποὺ φησὶν Max. Ars. ὁ αὐτὸς (scil. Δημοσθένης) ποτε πρεσβεύων ὑπὲρ Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον καὶ παρρησία διαλεγόμενος ὁ Φίλιππος· ποὺ φοβῆ, μὴ τὴν κεφαλὴν σου προστάξω ἀφαιρεθῆναι^a; φησί(ν) „οὐ Bas. Pal. | μου] μοι Bas. Pal. | μοι] μου Cod.

253) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἔφη, ὡς οἱ <θυμοὶ καθάπερ οἱ> κύνες τυφλὰ τίκτουσι τὰ κριτήρια.

Ad Plutarchum Anton. II 53 p. 121, 36, Maxim. 19 p. 593, 30 sq., Mel. Aug. XXXIV 5, cod. Vat. Gr. 743 f. 48^r, Apostol. XII 53^b referunt, ut locum communem Flor. Pal.-Vat. 196, Bar. 220, Ottobon. 221, Nilus de octo vitiis (Patr. Gr. vol. LXXIX) p. 1453 C exhibent.

254) Ὁ αὐτὸς εὐχομένους μὲν ἔφη δεῖν αἰτεῖσθαι τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν, βουλευομένους δὲ ζητεῖν δυνατά.

Locum nostrum ante oculos Aristides habuit Or. XXX vol. I p. 578, 16 sqq. Dind.: δεῖ δὲ εὐχομένους μὲν τὰ μέγιστα καὶ τὰ ἥδιστα αἰτεῖν τοὺς θεοὺς, βουλευομένους δὲ τὰ ἀσφαλέστατα ἐκ τῶν παρόντων αἰρεῖσθαι.

255) Ὁ αὐτὸς ἔφη δεῖν τοὺς καλῶς ἀγομένους τῶν νεανίσκων f. 24^r αἰδεῖσθαι ἐν μὲν ταῖς οἰκίαις τοὺς γονεῖς, ἐν δὲ ταῖς ὁδοῖς || τοὺς ἀπαντῶντας, ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτοῦς.

= Laert. Diog. V 5, 82; Maxim. 3 p. 540, 10 sqq., cod. Barberin. Gr. III 8 f. 186^v, Arsen. p. 188, 13 sqq.; cod. Valli-cellan. F 58 f. 187^r. Respicit Clemens Alexandr. Paedag. III 5 p. 273, 24 sqq.: οἴκοι μὲν οὖν τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς οἰκέτας αἰδεῖσθαι χρή, ἐν δὲ ταῖς ὁδοῖς τοὺς ἀπαντῶντας, ἐν δὲ τοῖς λουτροῖς τὰς γυναῖκας, ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτοῦς, πανταχοῦ δὲ τὸν Λόγον, ὅς ἐστι πανταχοῦ.

Adnotatio critica:

253) Lemma Δημητρίου offert Cod. | Φαλιρεὺς Cod. | ἔφη ὡς om. ceteri sententiae testes | θυμοὶ καθάπερ οἱ om. Cod. | οἱ θυμοὶ| οἱ θυμικοὶ Apost. non male, οἱ τῷ θυμῷ νικῶμενοι Pal.-Vat. Bar. οἱ τῶν θυμῶν νικώμενοι mendose Ottob. | οἱ κύνες| αἱ κύνες Ant. Max. in codd. Vat. Gr. 741 et 385. Aug. Apost. κύνες Pal.-Vat. Bar. Ottob. | τὰ κριτήρια| ἐγκλήματα Ant. Max. <Aug.> Vat. Apost. τὰ ῥήματα Pal.-Vat. τὰ κυήματα Bar. Ottob. τὰ νοήματα Nil.

254) βουλευομένους] βουλευαμένους Cod.

255) ἀγομένους] ἀγυμένους Cod. — Apud Nemesium Emesenum de nat. homin. 41 p. 330 Matth. οὐχ ἡ φύσις αἰτία τῶν κακῶν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ἡμᾶς ἦχθαι ex optimis libris ἔθικαι reducendum, de cuius vocis significatione media cf. exempla ad n. 29 adlata; addere nunc possum Galen. de cogn. et cur. anim. morb. 6 vol. V p. 30 K. ἐγὼ δῆποτε — Πυθαγόρου παραινέσεις εἷθικα δις τῆς ἡμέρας ἀναγινώσκειν, ubi Cobetus εἷθικαι frustra requirit Mnemos. N. S. vol. VIII (1880) p. 241. | ἐν μὲν] μὲν ἐν Cod. | ἔφη — γονεῖς] τοὺς νέους ἔφη δεῖν ἐπὶ μὲν τῆς οἰκίας τοὺς γονεῖς αἰδεῖσθαι Laert. τοὺς ἀστεῖους εἶπε (εἶπε· τοὺς ἀστεῖους Ars.) τῶν νέων (τοῖς ἀστεῖοις τῶν νέων εἶπεν Barb.) ἐν μὲν ταῖς οἰκίαις τοὺς γονεῖς δεῖ (om. Barb.) αἰδεῖσθαι Max. Barb. Ars.; Valli-cell., | ταῖς ὁδοῖς| τῇ ὁδῷ Max. Barb. Ars.; Valli-cell. | ἑαυτοῦς] ἑαυτοῖς Barb., qui omnino mendis scetat | post ἀπατῶντας Valli-cell. ἐν δὲ τοῖς λουτροῖς τὰς γυναῖκας inserit, post ἑαυτοῦς idem πανταχοῦ δὲ τὸν θεόν, ὅς ἐστι πανταχοῦ addit cf. Clemens l. c.

256) Ὁ αὐτὸς εἶπε τὸν μὴ δυνάμενον γενναίως ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν μὴ δύνασθαι ἐπιδείξωσ ἐνεγκεῖν εὐτυχίαν.

= Anton. I 70 p. 70, 44, Maxim. 18 p. 590, 33 sq. (ubi ed. Gesneriana Demostheni sententiam tribuit), Gnom. Basil. 137 p. 163, Gnom. cod. Pal. 122 f. 212^r n. 206, Arsen. p. 188, 16 sq., tamquam locum communem Flor. Mon. 52, Leid. 52; Pal.-Vat. 253, Bar. 106, Ottobon. 107; Pal. 83 ponunt.

257) Ὁ αὐτὸς ἔφη μὴ δεῖν ζητεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰ ἐκ μεγάλης πόλεως εἰσιν, ἀλλ' εἰ μεγάλης πόλεως ἄξιοι.

Aristoteli Laert. Diog. V 1, 19 adsignat, Zenoni Maxim. 63 p. 676, 35 sqq. et Arsen. p. 265, 26 sqq., sed Demetrium dicti auctorem Flor. Mon. 187 adgnoscit.

258) Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὸ μὲν τὰ κακὰ ἐνεγκεῖν ἀνδραπόδων εἶναι, τὸ δὲ τὰ ἀγαθὰ ἀνδρῶν.

Demostheni cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r adsignat cf. praeterea Plato Gorg. p. 483 B οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτό γ' ἐστὶ τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ἀνδραπόδου τινός.

259) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί τῶν ζῶων κάλλιστόν ἐστιν εἶπεν· ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος^α.

Aristoteli J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 47 p. 195 (Stob. Anthol. vol. II p. 209, 20 sq.) tribuit, Isocrati Mel. Aug. XXXVIII 18 vindicat, cui auctori Anton. I 50 p. 56, 24, Maxim. 17 p. 585, 12 sqq., cod. Pal. Gr. 243 f. 248^v, Arsen. p. 436, 17 sq. Socratem prave substituunt; sententiam enim οὐδὲν ἐν ζῴοις κάλλιστόν (I. καλόν) ἐστιν ὡς ἀνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος in conlectione Democrito-

Adnotatio critica:

256) Δημητρίου in mg. Cod. | εἶπε — δύνασθαι] τὸν μὴ δυνάμενον (βουλόμενον Max.) γενναίως (om. Ant.) φέρειν ἀτυχίαν μὴδ' εὐτυχίαν ἔφη δύνασθαι Ant. Max. Bas. Pal. 122 Ars., sed Bas. Pal. 122 praeter ἔφη etiam εἶπε (ante τὸν μὴ κτλ.) offerunt. — In Mon. Leid. Pal.-Vat. Bar. Ottob. habes: τὸν μὴ δυνάμενον γενναίως ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ἴσθι (om. Pal.-Vat. Bar. Ottob.) μὴ δύνασθαι ἐπιδείξωσ ἐνεγκεῖν εὐτυχίαν eundemque textum etiam Pal. refert, nisi quod oratione recta ὁ μὴ δυνάμενος — οὐ δύναται κτλ. legitur.

257) ἔφη] φησί Mon. ἔλεγε Ars. | εἰ (priore loco)] εἴ τινες Max., sed cod. Vat. Gr. 385 οἵτινες ut Cod. et Ars. cf. Laert. Diog.: πρὸς τὸν καυχώμενον, ὡς ἀπὸ μεγάλης πόλεως εἶη, «οὐ τοῦτο» ἔφη «δεῖ σκοπεῖν, ἀλλ' εἴ τις μεγάλης πατρίδος ἄξιός ἐστιν» | μεγάλων πόλεων priore loco Mon. exhibet, utrobique Max. ponit.

Δ

258) τὰ κακὰ ἐνεγκεῖν] κακὰ ὑπομείναι Laur. | ἀνδραπόδων] ἀνδραπό Laur. ἀνδραπόδου Cod. | τὰ om. Laur.

259) ἐστιν] om. Ant. Pal.; Damasc. | εἶπεν] om. Pal. ἔφη Damasc. Ant. Max. Ars. | τὴν ψυχὴν ante παιδείᾳ add. Damasc. | κεκοσμημένος] κοσμούμενος Max., nec tamen in meis codd. | Aug. cum Ant. Max. Ars. videtur consentire.

Epictetea locum habuisse sylloges illius exemplaria Flor. Pal.-Vat. 166, Par. (i. e. cod. Paris. 1168 f. 140^r—146^v) 24, Bar. 38, Ottobon. 39 probant, tum Maxim. 17 p. 586, 29 sq., qui iisdem verbis lemma ἐκ τῶν Δημοκρίτου (Δημοκράτους ed. Combef.) Ἴσοκράτους καὶ Ἐπικτήτου praefigat, denique cod. Vat. Gr. 633 f. 115^v, qui quidem sententiam communem sub Democriti nomine exhibeat.

260) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίς ἄριστος σύμβουλος ἔφη· ἢ καὶ οὐκ αἰετός. α
= Cod. Pal. Gr. 297 f. 118^r n. 69. Democratem Parrhesiasten dicti auctorem esse ὁ αὐτὸς in cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r innuit, sed etiam in huius codice archetypo effatum ad Demetrium pertinuisse vel apophthegma quod sequitur demonstrat: ὁ αὐτὸς Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ παρήγει ἀναγινώσκων βιβλία· ἃ γὰρ οἱ φίλοι τοῖς βασιλεῦσιν οὐ θαρροῦσι παραινεῖν ταῦτα ἐν τοῖς βιβλίοις γέγραπται cf. Plutarch. Reg. et imp. Apophthegm. p. 189 D vol. I p. 227 n. 1 (Stob. Flor. XLVIII 27, Arsen. p. 188, 18 sqq.) et Maxim. 16 p. 581, 17 sqq. — Contra Bianti apophthegma nostrum Maxim. 2 p. 535, 15 sq., Gnostic. Basil. 70 p. 157, Gnom. cod. Pal. 122 f. 159^r n. 68, Arsen. p. 147, 16 sq. adsignant, Euclidi Flor. Pal.-Vat. 69 et cod. Ottobon. Gr. 192 f. 277^r tribuunt, ad Demosthenem cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r et Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r referunt. Plutarchum denique si audis Vit. Pericl. XVIII 2 p. 163 B vol. I p. 195, 2 sqq. Pericles κατέχειν ἐπιεικῶς καὶ παρακαλεῖν (scil. Τολμίδην) ἐν τῷ δήμῳ τὸ μνημονεύμενον εἰπών, ὡς εἰ μὴ πείθοιτο Περικλεῖ τὸν γε σοφώτατον οὐχ ἁμαρτήσεται σύμβουλον ἀναμείνας χρόνον cf. praeterea Menander Monost. 479 σύμβουλος οὐδέεις ἐστὶ βελτίων χρόνου, Gregor Cyrp. III 65 (= Append. Proverb. IV 78, Apostol. XV 82) σύμβουλος ἐστὶν ὁ χρόνος τῶν πραγμάτων.

261) Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς καὶ ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος· ἢ τί ὠφέλησαι ὑπὸ Πλάτωνος; α εἶπε· ἢ πάλαί μὲν τὸ μετρίως ἄρχειν, νῦν δὲ τὸ μετρίως ζῆναι.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r.

262) Ὁ αὐτὸς νεωτέρου τινὸς ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ὤρᾳ σεμννομένου ἀνοήτων ἔφη τοιαύτην ὑπεροχὴν θαυμάζειν, ἥτις ὑπὸ τριχὸς καταλύεται.

De Bione Stob. Flor. LXVI 5 Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι τυραννίδα ἔχει τὸ κάλλος ἢ φεῦ α ἔλεγε ἢ τυραννίδος τριχὶ κατα-

Adnotatio critica:

260) ἔφη om. Pal. 297.

261) Διονυσίου in mg. Cod. | νῦν] νυνὶ Vat.

λυομένης. « Aliud Bionis de eodem argumento apophthegma Plutarch. Amat. 24 p. 770 B vol. II p. 941, 38 sqq. tradit, quem locum ineptissima coniectura Mullachius Fragm. Philos. Gr. vol. II p. 424 n. 15 adtrectavit, qui etiam Stobaei verba prave intellexerat; cf. praeterea Eteoclis dictum apud Maxim. 44 p. 640, 22 sqq.

263) Δημοχάρης ὁ ῥήτωρ τελευταίαντος τοῦ Δημοσθένους εἶπεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἄνδρες πολῖται, ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος ἡμῶν τέθηκεν. «
= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r.

264) Διοκλῆς ὁ ἰατρὸς λέγοντος αὐτῷ τινος βιβλίον ἡγορακέναι || ἱατρικὸν καὶ μὴ προσδεῖσθαι διδασκαλίας εἶπε· ἢ τὰ βιβλία τῶν f. 25^r μὲν μεμαθηκότων ὑπομνήματά ἐστι, τῶν δὲ ἀμαθῶν μνήματα. «

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r; Vat. Gr. 633 f. 119^v (ubi falso Διόκλητος ἰατρὸς legitur). Oenopidae (post n. 420 sylloges nostrae) tribuunt J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 152 p. 227, Maxim. 17 p. 586, 44 sqq., Flor. Mon. 223, cod. Vat. Gr. 633 f. 115^v, Arsen. p. 401, 7 sq.; cf. etiam Georgid. p. 91, 11 sq.

265) Δημοκρίτος τὴν φιλαργυρίαν ἔλεγε μητρόπολιν πάσης κακίας.
= Cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r et Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r. Bianti vindicat anonymus Aphthonii Commentator (Rhet. Gr.) vol. II p. 17 sq. W., Bioni Theo Progymn. 5 vol. II p. 99, 18 sq. (vol. I p. 206 sq. W.) et p. 105, 7 sq. Sp. (ib. p. 215), Stob. Flor. X 38, Diogeni Laert. Diog. VI 2, 50 et Arsen. p. 208, 4 sq., Demetrio Flor. Mon. 188. — Respicit Palladius Vit. J. Chrysostomi 5 (Patr. Gr. vol. XLVII) p. 20: καταστρέφων τὴν μητρόπολιν τῶν κακῶν τὴν πλεονεξίαν, contra J. Chrysostom. Homil. LXIII in Matth. (Patr. Gr. vol. LVIII) p. 608 fin. offert: διὰ

Adnotatio critica:

263) Lemma Δημοχάρους offert Cod. | τοῦ om. Vat.

264) Διοκλέους ἱατροῦ in mg. Cod. | βιβλίον ἡγορακέναι ἱατρικὸν] βιβλία ἡγορακέναι Vat. 633 f. 119 | προσδεῖσθαι] δεῖσθαι Vat. 633 f. 119 | διδασκαλίας] διδασκαλίας τοῦ ἐξηγουμένου ἱατροῦ Vat. 633 f. 119 | λέγοντος — εἶπε] om. Vat. 633 et Max. in cod. Vat. Gr. 741 εἶπε Mon. ἔλεγε Damasc. Max. Ars. | μὲν] om. Vat. 1144 et (utroque loco) Vat. 633, post μεμαθηκότων Damasc. ponit | ὑπομνήματά ἐστι] ὑπομνήματά εἰσι Vat. 633 f. 115, Mon. (nec tamen in cod. Pal. Gr. 23), Max. in Vat. 741, εἰσιν ὑπομνήματα Vat. 633 f. 119, ὑπομνήματα εἶναι Damasc. Max., ὑπομνήματα Ars. | εἰσι ante μνήματα add. Vat. 633 f. 119.

265) Δημοκρίτου in mg. Cod. | ἔλεγε] ante τὴν φιλαργυρίαν Theo, ponit, post μητρόπολιν Theo, Stob. Mon. conlocant; εἶπε Laert. Ars. ἔφη Aphth. Comm. (ante φιλαργυρίαν, nec tamen in cod. Darmstadeni), Vat. (post μητρόπολιν), Laur. | εἶναι post μητρόπολιν Theo (utroque loco) et Aphth. Comm. addunt | πάσης κακίας] πάντων τῶν κακῶν Laert. Ars. τῆς κακίας Theo, | εἶναι in fine Theo, Stob. Laur. subiungunt.

τοῦτο οἱ μὲν ἔζωθεν ἀκρόπολιν κακῶν τὴν φιλαργυρίαν ἐκάλουν. Menagius quidem (ad Laert. Diog. l. c.) secure μητρόπολιν pro ἀκρόπολιν reponerat, sed scripturam traditam Clemens Alexandr. Paedag. II 3 p. 191, 23 Pott. (νυνὶ δὲ ἡ ἀκρόπολις τῆς κακίας ἡ φιλαργυρία εὔρηται) tuetur. — Cf. praeterea Ps.-Phocylid. 37 (= Orac. Sibyll. II 111) ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἀπάσης, J. Chrysostom. Homil. XLI in Joann. (Patr. Gr. vol. LIX) p. 233 Timonisque apophthegma n. 536 infra.

266) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν φθονερὸν λυπούμενον ἔφη· ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.α

= Flor. Mon. 189, Leid. 178, cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r, Diagorae Georgid. p. 26, 13 sqq. (cod. Vat. Gr. 790 f. 188^r), Flor. Pal.-Vat. 63, Bar. 191, Ottobon. 192 adsignant, Antagorae cod. Pal. Gr. 297 f. 117^v n. 44 tribuit, Anacharsidis sententiis Ottobon. Gr. 192 f. 212^r adnumerat, philosophus incertus (τίς σοφός) dicti auctor in Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 468, 18 sqq. esse perhibetur.

267) Ὁ αὐτὸς εἶπε· ἡμόνον οἶδα ὅτι οὐκ οἶδα.α

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^r. Socratis est effatum celeberrimum, quod singulis verbis plus minusve variatis referunt Cicero Academ. prior. II 23, 74 (cl. 39, 123), poster. I 4, 16 (cl. 12, 44;

Annotatio critica:

266) Vat. 790 falso Δι' ἀγοράς pro Διαγόρας offert | ἔφη] εἶπε Pal. | ἢ τούτῳ] τούτῳ ἢ Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. (utroque loco) Boiss. τοῦτο ἢ Pal., quem codicem omnino mendosissimum esse semel dictum esto; τοῦτο pro τούτῳ etiam Vat. 742 exhibet | μέγα] μέγα τι Pal. (Bar.) Ottob. n. 192 Boiss. | συνέβηκεν (sic) Ottob. n. 192 | ἄλλῳ male om. Pal.-Val. (Bar.) Ottob. n. 192; ἄλλο Vat. 742 Boiss. ἐτέρῳ Mon. (Leid.) | μέγα om. Laur. | ἀγαθόν] καλόν Pal.-Val. (Bar.) Ottob. utroque loco.

267) Ὁ om. Cod. | εἶπε] εἶπεν· ἐν Vat. | Apud Philodem l. c. εἴρων loquitur: ἐγὼ γὰρ οἶδα τί παρέξ τούτου ὅτι οὐδὲν οἶδα; Lectionem plῆν (pro παρέξ), ad quam apographi Oxoniensis vestigia πλ.... ducunt, Sauppium propter spatium amplitudinem reiecit; sed quidni plῆν γε scribatur? — Ex altera exemplorum classe, ubi de Socratis ignorantia agitur, Epicteti locum Dissert. III 5, 17 promere lubet, ut leve mendum removeam: ταῦτα ἦν, ἀ ἤδει Σωκράτης, καὶ ὄμωσ οὐδέποτε εἶπεν ὅτι οἶδ' ἢ διδάσκει. Pro ἢ manifesto καὶ legendum cf. III 23, 22 τίς ἤκουσε Σωκράτους ποτὲ λέγοντος ὅτι οἶδα τι καὶ διδάσκω; | Metrodori dictum Laertii Diogenis loco (IX 10, 58) prave intellecto ad Anaxarchum auctorem Hesych. Miles. in C. Muellieri Fragm. Hist. Gr. vol. IV p. 159 n. 10 rettulit; ceterum geminam sententiam etiam Arcesilaus pronuntiavit (cf. Cicero Academ. poster. I 12, 45), itaque certa ratione diiudicari nequit, quemnam auctorem Porphy. de abst. I 36 p. 113, 18 Nauck. (ed. 2) et Hieronym. Epist. LIII (ad Paulin.) 7 (Patr. Lat. vol. XXII) p. 545 ante oculos habuerint.

de Divin. II 72, 152), Lucian. Hermet. 48, Laert. Diog. II 5, 32, Lactant. Epist. 37, 1 (cf. 31, 2 sqq.; 40, 3), Hieronym. Epist. LVII (ad Pammach.) 12 (Patr. Lat. vol. XXII) p. 579, c. Rufin. I 17 (ibid. vol. XXIII) p. 429, Comment. in Ezech. XIII c. 42, 1 sqq. (vol. XXV) p. 426 C, Anton. I 59 p. 64, 43 sq. (= Maxim. 56 p. 663, 5 sqq.), Schol. ad Aristoph. Nub. 98; cf. Plato Apol. 21 D (unde sua Iustin. Mart. Cohort. 36 vol. II p. 114 sq. (Otto) et Themist. Or. XIII p. 198, 2 sqq. Dind. adsumpserunt): οὗτος μὲν οἶεται τι εἰδέναι οὐκ εἰδώς, ἐγὼ δέ, ὡς περ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἶομαι· ἔοικα γοῦν τούτου γε μικρῶ τιμι αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶναι, ὅτι ἂ μὴ οἶδα οὐδὲ οἶομαι εἰδέναι ell. p. 21 B. 23 B. 29 B. — Dictum respiciunt Philodem. de vitiis lib. X p. 31 (Sauppe), Tertullian. de praescr. 14 p. 558 (Oehler), Hierocl. ad Carm. Aur. 30, Gregor. Nazianz. Or. XXXVI 1 (Patr. Gr. vol. XXXVI) p. 265 B (ubi cf. Elias Cretensis o. c. p. 890 B), Isidor. Pelus. Epist. III 241 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 920 C — ignorationis confessione Socrates innuit apud Platonem (Apol. p. 33 A, Theaet. p. 150 C. D. Men. p. 80 A. 98 B, Rep. I p. 337 E, Sympos. p. 216 D, Phaedr. p. 229 E) ceterosque discipulos (cf. Aristid. Or. XLV vol. II p. 25 Dind.) et alios deinceps scriptores, quorum agmen Aristoteles Sophist. Elench. 33 p. 183^b 8 ducit. — In Democritum autem, qui veritatem in profundo demersam esse statuisset omneque criterium sustulisset, aptius sententia οὐδὲ τοῦτο οἶδα ὅτι οὐκ οἶδα caderet, quam e communi opinione primus Metrodorus Chius, Democriti sectator, adhibuit (cf. Cicero Academ. prior. II 23, 74, Aristocles ap. Euseb. Praepar. Evang. XIV 19, 8, Sext. Empir. adv. Mathem. VII 88 p. 208, 10, Laert. Diog. IX 10, 58); attamen ad illud apophthegma iam Plato Theaetet. p. 173 D (καὶ ταῦτα πάντ' οὐδ' ὅτι οὐκ οἶδεν οἶδεν) adlusisse videtur, quem dialogum verisimillimum est compositum esse, priusquam Metrodori liber 'de natura' in lucem emissus esset. — Quae cum ita sint, equidem nostro loco potius dicti Democritei scripturam quam ipsius Democriti nomen in mendo cubare statuo.

268) Εὐριπίδης ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητῆς εἶπεν ὅτι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ ζῶντας μὲν τιμᾶσθαι, τελευτήσαντας δὲ ἐγκωμιάζεσθαι.

Verba ζῶντας δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶσθαι, ἀποθανόντας δὲ ἐγκωμιάζεσθαι J. Chrysostomi dicto tamquam locus communis apud Georgid. p. 37, 1 sq. succedunt;

Adnotatio critica:

268) Εὐριπίδου in mg. Cod. | δεῖ] δεῖν Cod.

praecceptum ζῶν μὲν ἐπαινοῦ, ἀποθανῶν δὲ μακαρίζου Periandro tribuit Demetrii Phalerei syntagma apud Stob. Flor. III 79 η (= Arsen. p. 419, 4), quocum praeter codicem Vat. Gr. 743 f. 55^v lemmate destitutum (cf. ad n. 321^a) similes quaedam conlectiones concinunt, quas Boisson. Anecd. Gr. vol. I p. 141, 21 sq. (ubi male μὴ pro μὲν legitur) et cod. Vat. Gr. 62 f. 121^r (= Pal. Gr. 128 f. 87^r) offerunt. — In cod. Vat. Gr. 742 f. 63^r (ubi lemmata non adpronuntur) ζῶν μὲν ἐπαινῶν ἄξιον ἑαυτὸν ποίει, ἀποθανῶν δὲ μακαρισμοῦ habes, sed Demetrii lectiones praeterea Anton. I 51 p. 57, 40 et Maxim. 43 p. 639, 11 (= Apostol. VIII 37^b) agnoscunt, quorum alter paraenesin ad Antagenem refert, alter Cypselo (cf. ad n. 428) tribuit. — Praecceptum ἀγαθοῦς τίμα sententiarum sylloge exhibet a F. Schultzio Philol. vol. XXIV (1866) p. 215 sq. e codice Laurent. Plut. LX n. 4 edita, quam equidem et auctiorem et emendatiorem in aliquot codicibus extare vidi, tum Sosiadae syntagma apud Stob. Flor. III 80 (= Arsen. p. 439, 28), denique gnomarum corpusculum in Boisson. Anecd. Gr. vol. I p. 141, 17, quod liber ms. ab editore conlatus sine distinctione Periandri sententiis subiungit; ac Periandreis sententiis nostram syntagma de septem sapientibus a. 1495 ad Theocriti calcem ab Aldo Manutio promulgatum adnumerat. Chiloni verba τὸν τετελευτηκότα μακαρίζε a Demetrio Phalereo apud Stob. Flor. III 79 γ et in similibus corpusculis apud Boisson. Anecd. Gr. vol. I p. 137, 9; Vind. 161; Vat. Gr. 743 f. 54^v; 62 f. 119^v (= Pal. Gr. 128 f. 84^v) vindicantur — τὸν τετελευτήσαντα μακαρίζε sine lemmate codicis Vat. Gr. 742 sylloge f. 62^r offert — ad eundemque auctorem gnoma τὸν τεθνηκότα μὴ κακολογεῖν apud Laert. Diog. I 3, 70 (= Arsen. p. 480, 1) redit, denique iunctim τὸν τετελευτηκότα μὴ κακολόγει, ἀλλὰ μακαρίζε sub Chilonis nomine Stob. Flor. CXXV 15 (= Mantiss. Proverb. III 17) ponit.

269) Ὁ αὐτὸς ἀγωνιῶν ἔφησεν εἰς τὰ θέατρα παραγινόμενος οὐχὶ εἰ νικηθήσεται, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξη παρὰ τὸ πρότερον ἑαυτοῦ χεῖρων εἰσεληλυθῆναι.

270) Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενός ποτε ὅτι δίκην ἔχων ἐμισθώσατο ῥήτορα ἔφη· «καὶ γάρ, ὅταν δεῖπνον ἔχω, μάγειρον μισθοῦμαι».

= Cod. Ottobon. Gr. 192 f. 212^v. Ad Solonem apophthegma falsissime pertinet apud J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 139 p. 226,

Annotatio critica:

269) χεῖρων] χεῖρον Cod.

270) ποτε om. Mon. (Leid.) | ῥήτορα ἐμισθώσατο Mon. | ῥήτορας Ottob. | ἔφη post καὶ γάρ Laert. Damasc. Ant. Max. Paris. Ars. ponunt | μαγείρους Ottob.

Anton. I 50 p. 56, 29 sq., Maxim. 17 p. 585, 28 sqq., cod. Paris. 1168 f. 106^v n. 13 (ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 413), Arsen. p. 435, 19 sqq., Diagorae Flor. Mon. 191 et Leid. 181 adsignant, Aristippo Laert. Diog. II 8, 72 tribuit; cf. praeterea Isocratis effatum n. 359 infra.

271) Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινων ἐπὶ τῷ βαρβαρίζειν ἔφη· ἐγὼ μὲν τῷ λόγῳ, ὑμεῖς δὲ τῷ τρόπῳ.

Diagorae Flor. Mon. 192 vindicat, Socrati Anton. I 50 p. 56, 25, Maxim. 17 p. 585, 15 sqq., Arsen. p. 436, 19 sq., Aristoteli J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 48 p. 195 (Stob. Anthol. vol. II p. 209, 22), auctori incerto (ἄλλος) Mel. Aug. XXVIII 19. — Wachsmuthii coniecturam apophthegmatis auctorem Anacharsin esse censentis equidem probare non possum cf. n. 16 supra.

272) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί [αὐτὸς] τοὺς τε πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς μισεῖ ἔφη· πτοὺς μὲν πονηροὺς διὰ τὴν μοχθηρίαν, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς ὅτι τοὺς κακοὺς οὐ μισοῦσιν. || f. 25^r

Timoni Favorin. in cod. Paris. 1168 f. 106^v n. 10 ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 412, Maxim. 6 p. 550, 23 sqq., cod. Vat. Gr. 633 f. 120^v, Ottobon. Gr. 192 f. 230^r tribuunt; non opus igitur est cum Emanuele Piccolomini Studi di filologia Greca vol. I 3 (1884) p. 250 n. 1 ad Gyraldos et Erasmos provocare; cf. praeterea quae de Demonacte narrant Anton. I 53 p. 59, 46 sq., Maxim. 10 p. 563, 19 sqq. cl. fab. Aesop. n. 100 (et 100^b) p. 51 Halm.

273) Ὁ αὐτὸς ἔφη· ἠόστις φίλον λυπούμενον ἔφυγεν, οὐδὲ τοῦ χαίροντος ἀπολαύειν ἄξιός ἐστι.

Diagorae Flor. Mon. 193 adsignat, Democrito cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r, Catoni Maxim. 6 p. 549, 37 sq. et cod. Ottobon. 192 f. 205^r.

Adnotatio critica:

271) ὑπὸ τινων] om. Mon. ὑπὸ τινος Damasc. Ant. Max. Ars. | ἐπὶ τῷ (τὸ Cod.) βαρβαρίζειν] ὅτι βαρβαρίζει Damasc. Ant. Max., Ars., quibuscum Aug. omnino videtur consentire.

272) αὐτὸς, pro quo certe αὐτὸς ponī debebat, om. Paris. Max. Vat. Ottob. | τοὺς τε πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς] πάντας ἀνθρώπους Paris. Max. Vat. Ottob. | [μισεῖ] μισεῖς Paris. Vat. | ἔφη] εἶπε διότι Paris. Max. Ottob. | διὰ τὴν μοχθηρίαν] δι' ἑαυτοῦ Vat. εὐλόγως μισῶ Paris. Max. Ottob. | ἀγαθοῦς] λοιποὺς Paris. Max. Ottob. | τοὺς κακοὺς] τοὺς πονηροὺς (post οὐ μισοῦσιν) Paris. Max. Vat. Ottob.

273) ὁ αὐτὸς ἔφη om. Max. Ottob. | οὗτος ante οὐδὲ add. Laur. | ἀπολαβεῖν Ottob. | ἐστὶν ante ἄξιός Mon. adiungit.

274) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διὰ τί σφόδρα ἀγανακτεῖ κακῶς ἀκούων ἔφη· ἦδτι οὐδὲ ἐπαινούμενος ἠσθήσομαι, εἰ μὴ κακῶς ἀκούων ἀχθεσθήσομαι.

Empedoclem aporithegmatis auctorem adpellant Maxim. 16 p. 581, 40 sqq., Gnostic. Basil. 255 p. 176, Gnom. cod. Pal. 122 f. 223^r n. 231, Arsen. p. 251, 5 sqq. — De Zenone Eleata Laert. Diog. IX 5, 29 concinente Hesychio Milesio in C. Muellieri Fragm. Hist. Gr. vol. IV p. 165 n. 31 haec habet: τοῦτόν φασι λαιδορούμενον ἀγανακτῆσαι· αἰτιασαμένου δέ τινος φάναι· πᾶν λαιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδ' ἐπαινούμενος ἠσθήσομαι.

275) Ὁ αὐτὸς, ἐπεὶ ὀψωνούντος αὐτοῦ ἐπελάβετό τις λέγων ὅτι Σοφοκλῆς τοῦτο διὰ δούλου ποιεῖ <ἔφη>· πτοίγαρ οὖν Σοφοκλῆς μὲν ἐσθίει ὄψον, ὅποιον ἂν τῷ οἰκέτῃ ἀρέσῃ, ἐγὼ δέ, ὅποιον ἂν ἐμοί.

= *J. Damasc. Exc. Flor. II 30, 10 p. 240, Maxim. 13 in cod. Vat. Gr. 739 f. 78^r, Gnostic. Basil. 270 p. 179, Gnom. cod. Pal. 122 f. 222^r n. 229.*

276) Ὁ αὐτὸς ποτε φακὴν ἔψων καὶ μὴ ἔχων ζύλα ἀνελόμενος Ζόανον Ἡρακλέους ἐγγὺς ἐστηκὸς ἐπέθηκε τῇ ἐστία εἰπών· ἠ' Ἡράκλειε, τρικαιδέκατόν σοι τοῦτον ἄθλον Εὐριπίδης ἐπέθηκεν, [ἐπὶ] φακῆν ἐψῆσαι.

Verbis variatis eandem narratiunculam recte de Diagora exhibent Clemens Alexandr. Protrept. II 24 p. 21, 10 sqq. Pott., Athenagor. Suppl. p. Christ. 4 (Patr. Gr. vol. VI) p. 897 B, Epiphan. Ancorat. c. 103 (ibid. vol. XLIII) p. 204, Schol. ad Aristoph. Nub. 830, Tzetz. Chil. XIII 375 sqq.; cf. praeterea quae Meletem. Gr. I p. 154 observavi. — Diagorae nomen in conlectione nostra

Adnotatio critica:

274) σφόδρα] οὐ σφόδρα inepte *Max. in Vat. Gr. 385* | ἀγανακτεῖ] ἀγανακτεῖς *Max. (nec tamen in Vat. Gr. 741) Bas. Pal. Ars.* | ἠσθήσομαι] αἰσθήσομαι *Max. et Arsenii cod. Laur. simul cum ed. princ.* | ὅτι om. *Bas. Pal.* | ἀκούων (loco posteriore) om. *Pal.* | ἀχθεσθήσομαι] ἀχθήσομαι *Max. (nec tamen in Vat. Gr. 385) Bas. Pal. Ars.* | *Ap. Laert. μὴ ab Hadriano Junio (et Meibomio) ex Hesychio est additum, qui habet: εἰ — μὴ προσποιῶμαι. Pro ἠσθήσομαι Hesych. ap. Orellium p. 26 αἰσθανθήσομαι offert, reiectaneam scripturam, ab editore frustra (p. 139) defensam.*

275) *Pristinum lemma Δημοκρίτου m. rec. oblevit eademque Εὐριπίδου adscripsit* | ἐπειδὴ *Bas. Pal.* | ἔφη] om. *Cod. et Damasc.* εἶπεν (post τοίγαρ οὖν) *Max.* | ὁ ante Σοφοκλῆς add. *Max. Bas. Pal.* | μὲν om. *Damasc. Max. Bas. Pal.* | ἂν om. *Damasc.* | τῷ οἰκέτῃ] τῷ οἰκέτῃ αὐτοῦ *Damasc.* αὐτῷ (sic) τῷ οἰκέτῃ *Bas. Pal.* | ἀρέσῃ] ἀρέσει *Cod.* ἀρέσκει *Damasc.*; equidem ἀρέσκη malim | ὅποιον ἂν] ὅποιον *Max.* ὅποιονοῦν *perperam Meinekius temptavit.*

276) ἐστηκὸς] ἐστηκῶς *Cod.* | ἐστία] ἰστία *Cod.* | Ἡράκλειε] ἠρακλεῖ *Cod.* | in ἐπὶ latere videtur ἔτι, nec male de ἐπὶ <τοῖς δώδεκα> cogitari potest cf. *Tzetz. l. c.* | φακὴν ἐψῆσαι] φακῆ ἐψῆσας *Cod.*

non comparere vehementer miror, praesertim cum nonnulla dicta, quae Euripidi aut omnino non convenient aut sine magna probabilitatis specie adsignentur, alibi Diagorae vindicari e testimoniis ad n. 270, 271, 273 excitatis adpareat; quae res ideo potissimum est premenda, quod Florilegium Monacense, unde testimonia ipsa sunt adsumpta, procul dubio ex eodem fonte atque Gnomologium Vaticanum fluxit.

277) Εὐκλείδης ὁ φιλόσοφος ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος ὁποῖοί τινές εἰσιν οἱ θεοὶ καὶ τίσι χαίρουσι ἢ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ οἶδα εἶπε· „τοὺς μέντοι φιλοπράγμονας ὅτι μισοῦσιν, ἀσφαλῶς οἶδα“.

= Maxim. 21 p. 600, 27 sqq., Gnomie. Basil. 267 p. 179, Gnom. cod. Pal. 122 f. 225^r n. 235.

278) Ὁ αὐτὸς τοῦ ἀδελφοῦ εἰπόντος κατ' ὀργὴν οὐ πρότερον ἀποθανεῖσθαι, εἰ μὴ ἀμυνεῖται αὐτόν, ἢ ἀλλ' ἐγὼ εἶπε· „τοῦ πρότερον ἀποθανοῦμαι, εἰ μὴ σε φιλαίτατον ποιήσομαι“.

f. 26^r

= Flor. Mon. 100, Leid. 96; Pal.-Vat. 85, Pal. 160, Bar. 224, Ottobon. 226. — Aliis verbis enarrat Plutarch. de cohib. ira 14 p. 462 D vol. I p. 560, 46 sqq. (Maxim. 19 in cod. Vat. Gr. 739 f. 108^r; Stob. Flor. LXXXIV 15) et de frat. am. 18 p. 489 D vol. I p. 593, 14 sqq., tum Basil. Magn. de leg. libr. gentil. 4 (Patr. Gr. vol. XXXI) p. 576 B (= Symeo Metaphrast. XIII 4 ibid. vol. XXXII p. 1296 C cf. praetera Gregor. in Boisson. Anecd. Gr. vol. V p. 449). Hic tamen Euclidis fratrem non agnoscit eodemque modo fratri hominem anonymum substituunt et dictum ipsum singulis verbis paululum inmutatis ad Socratem auctorem referunt Hierocles apud Stob. Flor. LXXXIV 20 (= J. Damasc. Exc. Flor. II 17 p. 228, 26; Arsen. p. 436, 10 sq.) et Themist. Or. VII p. 113, 8 sq. Dind., Platoni Themist. περὶ

Adnotatio critica:

277) Εὐκλείδου in mg. Cod. | ἐρωτώμενος] ἐρωτηθεῖς Max. Bas. Pal. | τίσι] τίνι Max. Bas. Pal. | εἶπε] ἔφη Bas. Pal. | ἀσφαλῶς] ἀφελῶς Cod.

278) εἰπόντος κατ' ὀργὴν] κατ' ὀργὴν εἰπόντος (Bar.) Ottob. | εἰ om. Leid. | ἀμυνεῖται] ἀμύνηται Cod. Mon. (ubi tacite corr. Meinekius) (Leid.) Pal.-Vat. Pal. Ottob. (ubi ἀμήνηται habes) (Bar.) | αὐτόν] αὐτοῦ (Bar.?) Ottob. | φιλαίτατον] φιλέστατον (sed πρὸς supraser. m. rec.) Pal. | ποιήσομαι] ποιήσομαι Pal.-Vat. | Ap. Plut. p. 462 D Εὐκλείδης τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτόν ἐκ διαφορᾶς εἰπόντος· „ἀπολοίμην, εἰ μὴ σε τιμωρησαίμην“ „ἐγὼ δὲ“ φήσας „ἀπολοίμην, εἰ μὴ σε πείσομαι“, διέτρεψε παραχρῆμα καὶ μετέθηκε licet πείσομαι per se optime intellegatur, tamen et Stob. Flor. LXXXIV 15 et alter Plutarchi locus verba φιλεῖν ἡμᾶς excidisse fidem faciunt; Maximus autem cum e Plutarcho sua mutuatus in tradita scriptura offendisset, ineptam apodosin „ἐγὼ δὲ“ ἔφη „ἀπολοίμην, εἰ μὴ σοι πείσομαι“ proculdubio.

ἀρετῆς Mus. Rhen. vol. XXVII p. 461 adsignat, Zenoni tribuit Origin. c. Cels. VIII 35 (Patr. Gr. vol. XI) p. 1572 A, incerto Gregor. Nazianz. Carm. I 2 n. 25, 285 sq. (ibid. vol. XXXVII) p. 833, ad cuius locum inlustrandum ex aliis fontibus nihil Cosmas Scholiastes (ibid. vol. XXXVIII) p. 595 adtulit.

279) Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς διαλεγομένου τινὸς αὐτῷ παρὰ τῶν πολεμίων περὶ προδοσίας εὐτελὲς ἄριστον ἀριστῶντι βλέψας εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ δεῖξας τὴν τράπεζαν εἶπε· ἠτοιαῦτα ἄριστα προδοτὰς οὐ τρέφει·

Fusius Stob. Flor. V 48 (= J. Damasc. Exc. Flor. I 22 p. 178, 12) et Caecil. Balb. Monac. XI 1 p. 22 Woelffl. rem persecuntur, breviter Plutarch. Vit. Lycurg. XIII 5 p. 47 B vol. I p. 56, 8 sqq. adtingit.

280) Ὁ αὐτὸς τὸν κατὰ τὸν πόλεμον θάνατον εἶπεν ἱερόθυτον εἶναι.

Memorat Plutarch Reg. et imp. apophth. p. 192 C n. 2 vol. I p. 232 (= Arsen. 254, 20 sq.), respicit Plutarch. de glor. Athen. 7 p. 349 C vol. I p. 427, 35 sq., quibus de locis uberius Commentatt. in honor. O. Ribbeckii p. 358 sq. disserui.

281) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν στρατόπεδον μέγα καὶ καλόν, στρατηγὸν οὐκ ἔχον, ἠήλικον· εἶπε ἠθηρίον κεφαλὴν οὐκ ἔχει·

= Stob. Flor. LIV 50, Anton. II 1 p. 79, 29 sq., Maxim. 9 p. 560, 33 sqq. — Theophrasto Flor. Mon. 201, cod. Vat. Gr. 742 f. 66 v, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315 v adsignant.

282) Ὁ αὐτὸς ταχθεὶς ὑπὸ τῶν <πολιτῶν ἐπὶ τῶν> ὀχετῶν νοῦκ ἐμέ· φησὶν ἠἄδοξον ποιήσετε, ἀλλὰ τὸν τόπον ἔνδοξον δι' ἐμέ·

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217 v. — Adlucit Plutarch. Praec. gr. reip. 15 p. 811 B vol. II p. 990, 20 sqq.; cf. praeterea Valer. Maxim. III 7 Ext. 5. — Aliorum similia dicta ad. n. 441^a indicavimus.

283) Ἐμπεδοκλής ὁ φυσικὸς πρὸς τὸν λέγοντα ὅτι νοῦδένα σοφὸν εὐρεῖν δύναμαι· ἠκατὰ λόγον· εἶπε· ἠτὸν γὰρ ζητοῦντα τὸν σοφὸν αὐτὸν πρότερον εἶναι δεῖ·

Adnotatio critica :

279) Ἐπαμινώνδου in mg. Cod.

280) θάνατον] θανόντα Cod., nec male.

281) μέγα — ἔχον] μέγα μὴ ἔχον καλὸν στρατηγὸν Vat. Laur. μέγα ἀστρατήγητον Mon. | ἠήλικον εἶπε] ἠήλικον ἔφη Stob. Ant. Max. ἔφη πηλικον Mon. Vat. Laur. | καὶ ante κεφαλὴν male intruditur ap. Stob.

282) πολιτῶν ἐπὶ τῶν om. Cod.

283) Ἐμπεδοκλέους in mg. Cod. | εὐρεῖν δύναμαι] δύναμαι εὐρεῖν Max., nec tamen in meis codd. | κατὰ λόγον ad praecedentia trahunt Cod. Ant. Max.

= J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 141 p. 226, 12 sqq., Anton. I 50 p. 56, 31 sq., Maxim. 17 p. 585, 35 sqq., Gnom. Basil. 256 p. 176, Gnom. cod. Pal. 122 f. 223^v n. 232, Arsen. p. 251, 2 sqq. — Quae Laert. Diog. IX 2, 20 (= Hesych. Miles. in C. Muelleri Fragm. Hist. Gr. vol. IV p. 172, 1 sqq.) in Xenophanis vita refert: Ἐμπεδοκλέους δ' εἰπόντος αὐτῷ ὅτι ἀνεύρετός ἐστιν ὁ σοφὸς νεϊκότεωα ἔφη· σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγνωσόμενον τὸν σοφὸν ex Hermippo sumpta esse videntur, qui Empeclolem Xenophanis auditorem fuisse falso adseruerat cf. Laert. Diog. VIII 2, 56. Aliter praeunte Karstenio rem expedire conatur Mullahius Fragm. Philos. Gr. vol. I p. 108 n. 10.

284) Εὐμονίδας ὁ Θηβαῖος στρεβλοὺς ἔχων τοὺς πόδας [καὶ] ἀπολέας τὰ ὑποδήματα ἤϋξατο τῷ κλέψαντι ἀρμόσαι.

Proxime ad apophthegmatis nostri verba se adplicant Arsen. p. 434, 13 sqq. et Nicol. Sophist. Progymn. 3 (Rhet. Gr.) vol. III p. 460, 30 sqq. Sp. (vol. II p. 587 W.), quorum alter ad Simonidem Thebanum, alter ad Damonem paedotribam dictum refert. Cum Nicolao Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.) vol. II p. 100, 7 sqq. Sp. (vol. I p. 208 W.) et anonymus Aphthonii Commentator vol. II p. 19, 8 W. faciunt, Demonidae Plutarch. de aud. poet. 3 p. 18 D vol. I p. 21, 40 sqq. geminum effatum tribuit, Dorioni Aristodemus apud Athenaeum VIII p. 338 A.

Adnotatio critica:

Bas. Pal. Ars. | τὸν σοφὸν] σοφὸν rectius Damasc. Ant. Max. Bas. Pal. Ars. | πρότερον] πρῶτον Cod., quod servari potest cf. ad n. 418 | σοφὸν in fine addunt Damasc. Ant. Max. Bas. Pal. Ars. cf. Laert. l. c.

284) Εὐμονίδας in textu et lemme Cod. cf. n. 337. Nomen ipsum aliunde incognitum magnam suspicionem movet; accedit quod praeter Aristodemum omnia testimonia unum eundemque apophthegmatis auctorem innuere videntur. Ceterum cf. v. l. apud Plut. Reg. et imp. apophth. p. 192 A (vol. I p. 230) et Arophth. Lacon. p. 220 D (vol. I p. 270) | στρεβλοὺς ἔχων τοὺς πόδας] χλωλοὺς ἔχων τοὺς πόδας Theo, χλωλὸς ὦν Arophth. Comm. | καὶ, quod Cod. Nicol. Ars. offerunt, seclusi | τὰ ὑποδήματα] ante ἀπολέας ponit Nicol., τὸ ὑπόδημα Cod. | καὶ — ὑποδήματα] κλαπέντων αὐτοῦ τῶν ὑποδημάτων Theo ἀφελομένου τινὸς αὐτὸν τὰ ὑποδήματα Arophth. Comm. | ἤϋξατο — ἀρμόσαι] ἤϋχετο ταῦτα τοῖς ποσὶ τοῦ κλέψαντος ἀρμόσαι Nicol. ἔφη· εἴθε ἐναρμόσειε τῷ κλέπτῃ Theo, «εἴθε» φησὶν «ἐναρμόσειαν τοῖς τοῦ κλέπτου ποσίν» Arophth. Comm. | Ap. Plut. l. c. memorantur αἱ Δημωνίδου τοῦ χλωλοῦ κρηπίδες, ἃς ἀπολέας ἤϋχετο τοῖς τοῦ κλέψαντος ἐναρμόσαι ποσίν, Athenaeus haec habet: Δωρίωνος τοῦ κρουματοποιῦ κυλλόποδος ὄντος ἀπώλετο ἐν κυμποσίῳ τοῦ χλωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον. καὶ δὲ «οὐδὲν» ἔφη «πλεῖον καταράσομαι τῷ κλέψαντι ἢ ἀρμόσαι αὐτῷ τὸ κανδάλιον».

285) Ἐπιάλτης ὁ τῶν Ἀθηναίων δημαγωγὸς χειροτονηθεὶς προ-
στάτης ὑπὸ τοῦ δήμου παρητήσατο τὴν φιλίαν τῶν ἐταίρων φάμενος
μὴ δύνασθαι τὸ κοινὸν συμφέρον διαφυλάσσειν καὶ φιλίας δίκαια συν-
τηρεῖν.

Cf. quae de Cleone Plutarch. Praec. ger. reip. 13 p. 806 F
vol. II p. 985, 16 sqq. (Anton. II 1 p. 78, 11 sqq., Maxim. 9
in cod. Vat. Gr. 739 f. 48^v) et Theodulus (Thomas Magister)
apud A. Maium, Scriptit. Vett. Nov. Collect. vol. III 3 (1828)
p. 160 sq. referunt.

286) Εὐξίθεος ὁ Ἀθηναῖος τοὺς χρηστοὺς μὲν ἐν τοῖς λόγοις,
f. 26^v ἀχρήστους δὲ τῷ βίῳ ὁμοίους ἔφησεν εἶναι || τοῖς ἀγαθοῖς ἐνυπνίοις.
= J. Damasc. Exc. Flor. I 7, 38 p. 161 (Stob. Anthol.
vol. II p. 191, 14 sqq.).

287) Ἐρασιστρατος ὁ ἰατρὸς καταλαβὼν τινα πυρέττοντα καὶ
ἐσθίοντα ἅμα ἠρώτησε τί τοῦτο ποιεῖ· ὁ δὲ πρὸς ἡδονὴν ἔφη
πάπολλυμαι.

288) Ὁ αὐτὸς οὐκ ἐκ τῶν καταποθέντων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀναδο-
θέντων τὴν ἰσχὺν ἔφη τοῖς ἀνθρώποις περιγίνεσθαι.

289) Ὁ αὐτὸς τὴν ἰατρικὴν τῆς φιλοσοφίας ἔφησεν ἀδελφὴν εἶναι
τὴν μὲν γὰρ τὰ ψυχικά, τὴν δὲ τὰ σωματικὰ θεραπεύειν ἀρρώστῆματα.

Respicit Tertullian. de anima 2 p. 1003 (Oehler): *medi-*
cinam inspexi sororem, ut aiunt, philosophiae; cf. praeterea Demo-
criti fragmentum apud Clement. Alexandr. Paedag. I 2 p. 100,
41 sq. Pott., Damken. in Basil. Exhort. 54 p. 174 sq.

290) Ὁ αὐτὸς τελευτῶν νοῖμοι, εἶπεν, ὅτι παρακύπτων εἰς τὴν
τέχνην ἀποθνήσκω.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v.

291) Ἐρατοθένης ὁ Κυρηνάιος τῆς ἡλικίας ἔφη τὸ μὲν ἀκμάζον
ἔαρ εἶναι, θέρος δὲ καὶ μετόπωρον τὸ μετὰ τὴν ἀκμὴν, χειμῶνα δὲ τὸ
γῆρας.

Adnotatio critica:

285) Ἐπιάλτου in mg. Cod.

286) Εὐξιθέου in mg. Cod.; ξιθέου (et in textu ξίθεος) Damasc.; confirmatur
igitur Gaisfordi emendatio | λόγοις om. Damasc., apud quem verbum supplerunt
Hirschigius et Mehler | τῷ βίῳ] κατὰ τὸν βίον Damasc. | ἔφησεν] ἔφη Damasc.

287) Lemma Ἐρασιστράτου Cod. offert.

288) περιγίνεσθαι] περιγενέσθαι Cod.

291) Lemma Ἐρατοθένου offert Cod. | ἐρωτοθένης Paris. | ἔφη τῆς
ἡλικίας Ars. | εἶναι] ἐστὶ Vat. Laur. | θέρος δὲ — ἀκμὴν] τὸ δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν
θέρος καὶ μετόπωρον Stob. τὸ δὲ κατὰ ἀκμὴν θέρος καὶ φθινόπωρον Ars. —
Lectionem φθινόπωρον pro μετόπωρον (μετώπωρον Cod. μετόπωρον Paris.) etiam
Pal. et margo Gesneri ap. Stob. exhibent eademque voce praeterea Galenus in

= Favorin. in cod. Paris. 1168 f. 106^v n. 9 ap. Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 412, Maxim. 41 p. 635, 25 sqq. (ἐκ τῶν Φαυωρίνου), Mel. Aug. XLIX 4 (ἐκ τῶν Φαβωρίνου), Stob. Flor. CXVI 43 (ubi lemma Φαβωρίνου ἐκ τῶν περὶ γήραος sequenti illud gnomae praefixum iam ad nostrum apophthegma pertinuisse videtur); cod. Pal. Gr. 243 f. 248^v, Vat. Gr. 742 f. 66^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^r, Arsen. p. 257, 3 sqq. — Secundum Stob. Flor. CXVI 48 Metrocles τὸ γήραος τοῦ βίου ἔλεγε χειμῶνα, sed Maxim. 41 p. 635, 31 sq. (apud quem notulam marginalem ἄλ. Σόλων Combefisius arbitrato suo addidisse videtur) et Arsen. p. 197, 18, quibuscum Gnostic. Basil. 238 p. 175 et Gnom. cod. Pal. 122 f. 219^v n. 223 consentiunt, dictum ad Diogenem auctorem referunt. — De iuventutis cum vere comparatione nonnulla Valekenauer ad Herodot. VII 162 congressit, meae adnotationis supplementum Commentationes in honorem O. Ribbeckii p. 360 sq. continent.

292) Εὐκράτης ὁ Κόρυδος δοκοῦντός τινος νεανίσκου παρακεχρηθεῖται τῇ ἡλικίᾳ καὶ πεπλουτηκεῖν ἀπὸ τῆς ὥρας ἠδῶν σεα, φησίν, ἢ νεανίσκε, ἐκ τῶν ὄπισθεν εἰς τοῦμπροσθεν προβεβηκότα.

Eucratis salse dictum Lynceus Samius memoriae prodidisse videtur cf. Athenaeus VI p. 241 D.

293) Εὐμενῆς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἀδελφοῖς ἔλεγε διὰ παντός· ἐὰν μὲν ὡς βασιλεῖ προσφέρησθε μοι, ὡς ἀδελφοῖς || ὑμῖν χρήσομαι· ἐὰν δὲ ε. 27^r ὡς ἀδελφῶ, ἐγὼ ὑμῖν ὡς βασιλεύς.

= Anton. II 1 p. 79, 42 sq., Maxim. 9 p. 561, 11 sqq., Arsen. p. 258, 3 sqq. — Intellegendus est Eumenes II, Pergami rex, ὁ Φιλάδελφος (Stephan. Byzant. s. v. Εὐμένεια p. 286, 2 Mein.), cuius in fratres Attalum Philetaerum Athenaeum (Strab. XIII p. 624 C, Plutarch. de frat. am. 5 p. 480 C vol. I p. 582, 23 sq.) benevolentia atque pietas inprimis a Polybio XXXII 22, 6 (Hultsch celebrantur.

Adnotatio critica:

gemella comparatione utitur vol. XVI p. 102. 345. 424. XIX p. 374 Kuehn. | χειμῶνα] χειμῶν Vat. Laur. | Aug. easdem lectiones atque Cod., Max., Paris. videtur exhibere.

292) Εὐκράτους in mg. Cod. | Κόρυδος] κορυδός Cod.; cf. v. l. ad Platon Euthydem. p. 291 B | πεπλουτηκεῖν] πεπλουτηκότος Cod. — Apud Hesych. vol. II p. 306 n. 267 Θεόδωρος· Θεοδώρου ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωκτοὺς ἀπὸ Θεοδώρου τινός οὐκ εἶ τῆς ἑαυτοῦ ὥρας χρησαμένου legendum τῇ — ὥρα.

293) Εὐμενῆς (cum lemm. Εὐμενοῦς) Cod., qua de forma cf. Hierodiam vol. I p. 82, 2 et II p. 2, 20 Lentz | τοῖς ἀδελφοῖς ἔλεγε] ἔλεγε τοῖς ἀδελφοῖς Ant. Max. Ars. | προσφέρησθε] προφέρησθε Cod. | μοι om. Ant. Max. Ars. | χρήσομαι] χαρίζομαι Ant. Max.

294) Ἐπικούρου ὁ φιλόσοφος τὴν οἴησιν ἱερὰν νόσον [εἶναι] ἔλεγεν.

= Flor. Mon. 195, cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v. — Heraclito (cf. Apollon. Tyan. Epist. 18 p. 113 Hercher) Laert. Diog. IX 1, 7 et Hesych. Miles. in Muelleri Fragm. Hist. Gr. vol. IV p. 165 n. 32 adsignant.

295) Ζήνων ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος λεγόντων τινῶν ὅτι παράδοξα λέγει ἔφη· πᾶλλ' οὐ παράλογα.

= Flor. Mon. 196, cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v. — Cleanthi tribuit Epictet. Dissert. IV 1, 173.

296) Ζήνων ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ φίλος ἔφη· πᾶλλος οἶος ἐγώ.

= Flor. Mon. 197; Laert. Diog. VII 1, 23, Arsen. p. 267, 25; cf. Laert. Diog. VII 1, 124 (de Stoicis): φασι δ' αὐτὴν (scil. τὴν φιλίαν) κοινωμίαν τινὰ εἶναι τῶν κατὰ τὸν βίον, χρωμένων ἡμῶν τοῖς φίλοις ὡς ἑαυτοῖς. — Pythagorae apophthegma vindicant J. Damasc. Exc. Flor. I 10, 13 p. 168 (Stob. Anthol. vol. II p. 257, 1 sq.) et Arsen. p. 420, 13 sq.; atque hunc philosophum longe plurimi testes sententiae auctorem adgnosunt cf. Philo Jud. Fragm. vol. VI p. 218 (ed. Lips.), Ps.-Plutarch. de vit. et poes. Homeri 151, Porphy. Vit. Pythag. 33² p. 34 Nauck. (= Cyrill. c. Julian. 3 — Patr. Gr. vol. LXXVI — p. 633 C), Praec. Pythag. ed. Woelfflin. (inter 'Senecae Monita' 1878) p. 17 n. 2 (= Hieronym. c. Rufin. III 39 — Patr. Lat. vol. XXIII — p. 507 C cf. praeterea liber de Moribus n. 145^a), Synes. Epist. 100 p. 698 Herch., Theodor. Hyrtacen. Epist. 37 (Notices et Extraits vol. VI) p. 7, Nicephor. Chumn. Epist. 95 (Anecd. Nov.) p. 132 Boisson. (qui praeterea dictum aliquotiens respicit cf. Epist. 123 p. 144; 125 p. 145; 139 p. 162; 172 p. 190) cl. Eustath. ad Homeri Il. 18, 80 sqq. p. 1130, 60 (ἐντεῦθεν δέ, φαίν, ὁ περὶ Πυθαγόραν ὁμιλος ἀρχὴν ἑλὼν ὑρίζετο λέγων ὅτι ὁ φίλος ἄλλος ἐστὶν ἐγώ) et Schol. ad l. l. vol. IV p. 169, 7 Dind. (Πυθαγόρειοι δὲ ἐρωτώμενοι τί ἐστὶ φίλος ἔλεγον· ἄλλος ἐγώ). — Ad Aristotelem refert Olympiodor. in Platon. Alcibiad. prior. vol. II p. 31 Creuzer (κατὰ Ἀριστοτέλην φίλος ἄλλος ἐγώ) et p. 36 (φίλος ἄλλος ἐγώ κατὰ Ἀριστοτέλην) cf. Aristotel. Eth. Nicom. IX 4 p. 1166^a 31 sq. (ἔστι γὰρ ὁ φίλος ἄλλος αὐτός), 9 p. 1169^b 6 (τὸν δὲ φίλον ἕτερον αὐτὸν ὄντα πορίζειν ἃ δ'

Adnotatio critica:

294) In mg. Cod. Ἐπικούρου | εἶναι om. Mon. Vat. Laert. Hesych.

295) Lemma Ζήνωνος offert Cod. | Στωϊκὸς om. Mon. | ἔφη] εἶπεν Mon. | παράλογα] παράνομα Cod. Mon. Vat.; genuinam lectionem Epict. servat: παράδοξα μὲν ἴσως φαίν οἱ φιλόσοφοι, καθάπερ καὶ ὁ Κλεάνθης ἔλεγεν, οὐ μὴν παράλογα.

αὐτοῦ ἀδυνατεῖ), p. 1170^b 7 sq. (ἕτερος γὰρ αὐτὸς ὁ φίλος ἐστίν) ell. Magn. Mor. II 15 p. 1213^a 11 sqq., Eth. Eudem. VII 11 p. 1245^a 30. 35 sq. — Denique Platoni cod. Vat. Gr. 742 f. 67^v dictum adsignat. — Auctoris nomen reticent Ambros. de spir. sanct. II 13, 154 (Patr. Lat. vol. XVI) p. 776 A: *quidam interrogatus quid amicus esset, alter, inquit, ego*, Hieronym. Comment. in Mich. II 6, 5—7 (ibid. vol. XXV) p. 1278 A: *interrogatus quidam quid esset amicus respondit: alter ego*, Simplic. in Epictet. Enchir. XXXVII p. 328, 4 sq. Schweigh.: εἴπερ ὁ φίλος ἄλλος ἐγὼ κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, Eustath. Thessalon. Opusc. p. 124, 62 Tafel: τὸ πᾶν εἰπεῖν, εἰ τοιοῦτος ἔσται τῷ φίλῳ, οἷος ἂν αὐτὸς ἑαυτῷ, φάναι δὲ κατὰ τὸν εἰπόντα σοφόν· ἄλλος αὐτός. Effatum aperte respiciunt e Graecis scriptoribus Plutarch. de amic. mult. 2 p. 93 E vol. I p. 111, 38 sqq. (quem locum permiro commento Hercherus ornavit), Clemens Alexandr. Strom. II 9 p. 450, 32 Pott., Eustath. Macrembol. Hysm. I 7 p. 7, 3 et VI 16 p. 105, 13 Hilb., e Latinis Plautus Stich. 729 sqq., Cicero Lael. XXI 80, Epist. ad Fam. II 15, 4, VII 5, 1, Plin. Sec. Epist. II 9, 1.

297) Ζήνων ἔφη τὴν μὲν ὄρασιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος λαμβάνειν τὸ φῶς, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπὸ τῶν μαθημάτων.

= Flor. Mon. 198, cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v. Secundum Laert. Diog. V 1, 17 Aristoteles συνεχῆς εἰώθει λέγειν πρὸς τε τοὺς φίλους καὶ τοὺς φοιτοῦντας αὐτῷ, ἔνθα ἂν καὶ ὅπου διατρίβων ἔτυχεν, ὡς ἡ μὲν ὄρασις ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀέρος λαμβάνει τὸ φῶς, ἡ δὲ ψυχὴ ἀπὸ τῶν μαθημάτων. Cum Laertio faciunt cod. Paris. 2720 f. 15^r (et 1773 f. 231^r) n. 13 ap. Studemund. (cf. ad n. 17 supra) p. 5 et Arsen. p. 120, 11 sqq.

298) Ὁ αὐτὸς περιπεσὼν ναυαγίῳ καὶ τὰ ὄντα ἀπολέσας οὐδὲν ἀγεννὲς ἐφθέγγετο, ἀλλ' ἰκεῖνα, εἶπεν, ἢ τῷ Τύχῃ, ὅτι συνέστειλας ἡμᾶς εἰς τὸ τριβώνιον τοῦτο.

Adnotatio critica:

296) ἐρωτηθεῖς] ἐρωτῶμενος Ars. p. 420 | ἔφη] om. Mon., post ἐγὼ Laert. ponit, εἶπεν Vat. (qui Πάτων pro Πλάτων praebet) Ars. p. 267, ἀπεκρίνατο Damasc. ἔλεγεν Ars. p. 420 | οἷος praeeter Cod. offerunt Mon. et Vat. cf. insuper Philo 1. c.: τὸ Πυθαγόρειον ῥήμα ἐπιφθέγγεσθαι, ὅτι ἄρα ἐστὶ φίλος ἕτερος ὡς ἐγὼ et Nicerph. Chumn. Epist. 123 p. 144: εἰ ἀληθὴς ὁ τῆς φιλίας ὄρος, πάντως δ' ἀληθὴς, καὶ εὖ πάντως οὐκ ἄλλος, ἀλλ' αὐτὸς ὅστις ἐγὼ. Qui restant, vocem recte omittunt.

297) ἔφη] εἶπε Vat. Laur. | λαμβάνειν τὸ φῶς] τὸ φῶς λαμβάνειν Vat. Laur. | In altera memoria pro Laertiana scriptura συνεχῆς — ἔτυχεν Ars. συνεχῶς ἔλεγεν exhibet, Paris. simpliciter ἔλεγεν.

298) τὰ ὄντα] τὸν ὄντα Vat. 1144 | ἀγεννὲς Ars. | τοῦτο om. Vat. 1144.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v; 151 f. 245^r n. 19, Maxim. 18 p. 591, 12 sqq., Arsen. p. 265, 20 sqq. — Memorant Basil. Magn. Epist. I 4 (Patr. Gr. vol. XXXII) p. 237 A: νῦν μὲν τὸν Ζήνωνα ἐπαινοῦντι, ὃς ναυαγίῳ πάντα ἀποβαλὼν οὐδὲν ἀγεννὲς ἐφθέγγετο, ἀλλ' ἐπεὶ γε, εἶπεν, ἢ Τύχη (adde e codd. ὅτι) κυνελεύεις ἡμᾶς εἰς τὸ τριβώνιον et Gregor. Nazianz. Or. IV 72 (Patr. Gr. vol. XXXV) p. 596 B: μέγας ὁ τῆς νηὸς χειμαζομένης καὶ πάντων ἐκριπτομένων χάριν ὁμολογῶν τῇ Τύχῃ συτελλούσῃ εἰς τὸ τριβώνιον. Gregorii quidem notitia apud eundem scriptorem metro adstricta Carm. I 2 n. 10, 236 sqq. (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 697 repetitur, ad quem locum Cosmas Scholiastes (ex parte a Nonno ad locum priorem Patr. Gr. vol. XXXVI p. 1001 C expilatus) has de apophthegmatis auctore coniecturas propinat vol. XXXVIII p. 558: τὸν αὐτὸν Κράτητά φασι, ὡς δὲ τινες Ἀντιθένην, ἄλλοι δὲ Ζήωνα· Κυνηκοὶ δὲ φιλόσοφοι καὶ οὗτοι, dictumque ipsum ita effert, sive potius (e Gregorii verbis) effingit: εὖ γε, ὦ Τύχη, χάριν σοι ὁμολογῶ, ὅτι τὴν ἐμὴν οὐσίαν ἄχρι τοῦ τριβωνίου περιέεττας. — Apophthegmatis nostri memoria ex mea quidem sententia ad Antigonum Carystium redit, quo auctore etiam dicta n. 296, 300 prodita esse Laertius Diogenes VII 1, 23 docet cf. Wilamowitz, Antigonos v. Karystos p. 122. Quodsi causam quaerimus, cur in illa gnomarum serie nostra sit praetermissa, simile Zenonis apophthegma ex alio illud quidem fonte haustum iam VII 1, 5 a Laertio prolatum esse videmus; in altera vero traditione, quam praeter Laertium secuntur Seneca Dial. IX de tranquill. 14, 2, Plutarchus de inim. util. 2 p. 87 A vol. I p. 103, 46 sqq., de tranquill. 6 p. 467 D vol. I p. 566, 45 sqq., de exil. 11 p. 603 D vol. I p. 729, 12 sqq., Suidas vol. II 1 p. 1024, 1 sq., Zeno haudquaquam ipse navigationem subit, sed Athenis commoratur atque illic, cum tristis adfertur nuntius, navem ipsius qua negociabatur fractam simulque omnia submersa esse, dictum suum, quod etiam Simplic. ad Epictet. Euchir. XIII p. 164 Schweigh. respicere videtur, profert.

299) Ὁ αὐτὸς τοῦς [μὲν] τοῦ σώματος ἐπιμελουμένου, τῆς δὲ ψυχῆς ἀμελοῦντας ὁμοίους ἔφη εἶναι τοῖς ζητοῦσι μὲν ἐσθῆτα καθαρὰν φορεῖν, ῥυπῶσι δὲ καὶ αὐχμῶσι.

Annotatio critica:

299) μὲν om. Laur. | Ζητοῦσι μὲν ἐσθῆτα] Ζητοῦσιν ἐσθῆτα μὲν Cod. | Apud Caecil. Balb. l. c. sententiae ad n. 214 exscriptae truncus adnectitur: *eum enim qui corporis curam agit, et non animi, similem esse his, qui pretiosam vestem sordido corpori induunt.* Quod supplementum ad nostrum apophthegma pertinere nemo nou videt.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v cf. Caecil. Balb. Monac. XXXIII 1 p. 30 Woelfflin.

300) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν ἀκόλουθόν τινος τῶν γνωρίμων μεμαστιγ-
μένον πῶρῳ σου εἶπε πτοῦ θυμοῦ τὰ ἴχνηα.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v; Laert. Diog. VII 1, 23.

301) Ὁ αὐτὸς Ἀρίστιωνος αὐτὸν ἐρομένου τί ποιῶν ἐγένετο σοφὸς εἶπε· πτοῖς μὲν κρείττοσιν ὑποτασσόμενος, τοῖς δὲ πᾶσιν ἴσοις συζητῶν, τοῖς <δ> ἥττοσιν εἰσηγούμενος. ||

f. 27^v

302) Ὁ αὐτὸς εἶπε τὴν παιδείαν πρὸς εὐδαιμονίαν αὐτάρκη.

Secundum Laert. Diog. VII 1, 127 (cf. praeterea Cicero Academ. prior. II 43, 134, poster. I 10, 35, de Fin. IV 17, 47; 21, 59 sq., V 27, 79, Tuscul. V 11, 32 cll. Tuscul. V 23, 67, Parad. Stoic. I 3, 16, de Invent. I 50, 93) Zeno virtutem (τὴν ἀρετὴν) existimabat αὐτάρκη πρὸς εὐδαιμονίαν, quam sententiam omnino Stoicorum propriam (cf. Ps. - Plutarch. de vit. et poes. Homeri 136 cl. Nemes. Emesen. de nat. hom. 44 p. 352 Matth. quo loco manifesto Stoicorum doctrina exprimitur) etiam Chrysippus in primo de virtutibus (Laert. l. c.) et in secundo de vita atque quaestu (Laert. VII 7, 189 = Hesych. Miles. in C. Muelleri Fragm. Histor. Gr. vol. IV p. 177 n. 76), tum Hecato in secundo de bonis (Laert. VII 1, 127) protulerunt. Attamen iam ante Zenonem Academici Plato (Laert. III 78, Antipat. Tars. ap. Clem. Alexandr. Strom. V 14 p. 705, 19 Pott. cl. n. 496 infra), Speusippus, Xenocrates (Senec. Epist. 85, 18 cf. Dial. VII de vit. beat. 16, Epist. 92, 23) idem docuerant, nec non Cynici, Antisthenem dico (Laert. VI 1, 11 = Arsen. p. 108, 22; cf. praeterea E. Weber in 'Leipziger Studien' vol. X (1887) p. 246 sq.), Diogenem, Cratetem (Themist. περὶ ἀρετῆς Mus. Rhen. vol. XXVII p. 444 cl. p. 455). Sententiam impugnarunt Aristoteles (Laert. V 1, 30) et Theophrastus (Cicero Academ. prior. II 43, 134; cf. Tuscul. V 9, 24, de Fin. V 5, 12) Peripatetici, deinde Epicurus (Seneca Epist. 85, 18), denique Panaetius, Stoicus ille quidem, sed in multis a Stoicorum dogmatis alienus, eiusque discipulus Posidonius (Laert. VII 1, 128), ex parte etiam Antiochus, Ciceronis magister, nullis ille certae disciplinae legibus adscriptus (cf. Zeller, d.

Adnotatio critica:

300) ἰδὼν — μεμαστιγμένον] τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμλω-
πιμένον (recte) θεασάμενος Laert. | πρὸς αὐτὸν ante ὀρῶ add. Laert. | σου post
τοῦ θυμοῦ Vat. conlocat.

301) Ζήνωνος in mg. Cod. | ἴσοις] ἴσως Cod. | δ' om. Cod.

Philos. d. Griechen vol. III 1³ p. 603) ap. Cicer. Academ. prior. II 43, 134. — Παιδείαν pro voce ἀρετῆ nostro loco usurpari non est quod miremur, si quidem ad virtutem eruditio aditum patefacit, id quod luculentissime Antigoni epistula ad Zenonem Zenonisque responso (Laert. VII 1, 7—9) probatur cf. praeterea n. 496 infra.

303) Ὁ αὐτὸς θεωρήσας ἐπὶ τῆς πλατείας ὑπὸ κοράκων διασπώμενόν τινα εἶπεν· «οὔτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἔσχεν τοὺς κηδεύοντα».

Gemellum Epicuri apophthegma in cod. Vat. Gr. 18 f. 59^r habes: Ἐπίκουρος ὁ φιλόσοφος ἰδὼν ποτέ τινα ὑπὸ πτηνῶν διασπώμενον καὶ θηρίων αἰμοβόρων καὶ αἰμοχαρῶν εἶρκεν· «ὄδὶ οὐχ ἔξει τὴν γῆν ἡρίον, ἀφ' ἧς ἐγεγόνει, ἀλλὰ κοιλίαν ὄρνων καὶ θηρίων».

304) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν ἐλάχιστα ἀμαρτάνοι ὁ νέος εἶπεν· «εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοι οὐς μάλιστα τιμᾶ καὶ αἰσχύνεται».

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 66^v, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v; J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 81 p. 200 (Stob. Anthol. vol. II p. 215, 13 sqq.). Ad eandem sententiam simillimum Zenonis apophthegma ap. Maxim. 5 p. 545, 18 sqq. (= Arsen. p. 265, 15 sqq.) redit: Ζήνων ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τῶν γνωρίμων· «πῶς ἂν μηδὲν ἄδικον πράττοιμεν»; εἶπεν· «ἐὰν διὰ παντὸς ὑπολαμβάνητε με συμπαρεῖναι ὑμῖν», unde ap. J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 63 p. 197 (Stob. Anthol. vol. II p. 212, 19 sqq.) Κλεάνθης ἐταίρου ἀπίεναί μέλλοντος καὶ ἐρωτῶντος πῶς ἂν ἦκιστα ἀμαρτάνοι εἶπεν· «εἰ παρ' ἕκαστα ὦν πράττεις δοκοῖς με παρεῖναι probabiliter mihi conicere videor: (Ζήνων) Κλεάνθους ἐταίρου κτλ. — Epicuri geminum praeceptum: *sic fac omnia, tamquam spectet Epicurus* Seneca Epist. 25, 5 servat cf. praeterea Epist. 11, 8.

305) Ζάλευκος ὁ τῶν Λοκρῶν νομοθέτης ἐρωτηθεὶς [ὑπὸ τινος] πῶς (ἂν) ἀναμάρτητος γένοιτό τις εἶπεν· «εἴ [τις] ἐχθροὺς ἔχοι πολλοὺς· φοβούμενος γὰρ αὐτῶν τὰς παραστάσεις καὶ τὸν ἔλεγχον σπανίως ἂν πειρῶτο τὸ καλῶς ἔχον ὑπερβαίνειν».

Adnotatio critica:

304) ὁ νέος] τις νέος (ante ἐλάχιστα ἀμαρτάνοι) Damasc. | εἶπεν] ἔφη (post εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχει) Damasc., cui Wachsmuthius praeunte Meinekio ἔχει (pro ἔχοι) ex codice reddidit. | Apud Max. l. c. editio Combef. (et cod. Vat. Gr. 741) μηδὲν τῶν ἀδικῶν offert, nostram lectionem (μηδὲν ἄδικον) cod. Vat. Gr. 385 et Ars. exhibent; contra in scriptura Combefisiana πράττοιμεν (pro πράττοι μεν) aut editoris lapsus aut operarum mendam adgnoscerere debemus.

305) Ζάλευκος (non Ζαλεύκου) in mg. Cod. | ὁ τῶν Λοκρῶν νομοθέτης om. Vat. Laur. | ὑπὸ τινος om. Vat. Laur. | ἂν praeter Cod. om. Vat. Laur. | εἶπεν] ἔφη Vat. Laur. | εἴ τις (εἰ recte Vat. Laur.) ἐχθροὺς ἔχοι πολλοὺς] εἴ ἔχει (hoc etiam Cod.) πολλοὺς ἐχθροὺς Vat. | ἔχον] ἔχεν Cod. et Laur.

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 66^r. Librarii errore Seleucus Zaleuci vice fungitur in cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v. Ceterum de eodem argumento peculiarem libellum (πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο) Plutarchus composuit, unde haec transscribere lubet verba (p. 87 E vol. I p. 104, 33 sqq.): οἱ δι' ἐχθρας τινὰς ἀναγκασθέντες ἐπινήφειν τῷ βίῳ καὶ φυλάττεσθαι τὸ ῥαθυμεῖν καὶ καταφρονεῖν καὶ μετ' εὐχρηστίας ἕκαστα πράττειν λανθάνουσιν εἰς τὸ ἀναμάρτητον ὑπὸ τῆς συνηθείας ἀγόμενοι.

306) Οἷσις ἐστὶν ἐγκοπή προκοπῆς.

Heraclito Flor. Mon. 199 (Ἡράκλειτος ἔφη· οἷσις [προκοπῆς] ἐγκοπή προκοπῆς) et Maxim. 34 p. 624, 29 sq. (Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς οἷσιν ἔλεγεν ἐγκοπὴν προκοπῆς) adsignant ad eundemque auctorem etiam in nostrae conlectionis archetypo dictum pertinuisse ex arcta necessitudine, quae inter Florilegium Monacense et Gnomologium Vaticanum intercedit, concludo. — Quodsi Laertium Diog. IV 7, 50 audis, Βίῳ τὴν οἷσιν ἔλεγε προκοπῆς ἐγκοπὴν cf. praeterea Stob. Flor. IV 88: Βίῳ ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶν ἄνοια εἶπε· «προκοπῆς ἐμπόδιον» (ἐγκοπή Meinekii cum Nauckio). Sine auctoris nomine profert Philo Iud. fragm. vol. VI p. 208 Lips. (vol. II p. 652 M.) οἷσις, ὡς ὁ τῶν ἀρχαίων λόγος, ἐστὶν ἐγκοπή προκοπῆς, ipsam sententiam (ἢ οἷσις προκοπῆς ἐστὶν ἐγκοπή) tamquam flosculum suae orationi Isidor. Pelus. Epist. IV 6 (Patr. Gr. vol. LXXVIII) p. 1054 C intexit.

307) Ἡγησίας ὁ ῥήτωρ ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινος, ὅτι [ὑπὸ τῆς χώρας] ἀγροίκων ἀπόγονός ἐστιν, «οἷδα» φησὶν πᾶλλὰ τοῖς μετ' <ἐμ> αὐτὸν εὐγενείας ἄρξω.

Similia dicta ad Themistoclem [Galen. Protrept. 7 vol. I p. 13 K.], Iphicratem [Plutarch. Reg. et imp. apophth.

Adnotatio critica:

306) In Flor. Mon. prius προκοπῆς eiciendum esse significavi, apud Max. codd. Vat. Gr. 741 et 385 τὴν ante οἷσιν addunt.

307) Ἡγησίας] Ἡγησίαος (cum lemm. Ἡγησιλάου) Cod. | ὑπὸ τῆς χώρας resecui; ineptissimum emblemata glossam interlinearem vocis ἀγροίκων suprascriptam repraesentare videtur | τοῖς μετ' ἑμαυτὸν] τῶν μετ' αὐτὸν Cod.; cf. Galen. l. c. ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ γένει πᾶλλ' ἐγὼ τοῖς ἀπ' ἑμαυτοῦ ἔφη «τοῦ γένους ἄρξω» cf. Julian. Or. III p. 139, 8 sq. Hertl. γέγονεν ἀρχηγὸς τῷ γένει τῆς εὐδοξίας, ibid. 11 sq. κρεῖττον ἐστὶ καὶ σεμνότερον ἀρχὴν παρασχεῖν τοῖς ἐγγόνιοις περιφανείας τοσαύτης, L. Ann. Seneca Controv. I 6 p. 93, 20 sq. Burs.: *quidam ignobiles nati fecere posteris genus.* | Alterum Hegesiae apophthegma in Vat. 1144 f. 228^v falso sub Agesiae nomine redit, nec sine scripturae quadam varietate: ἐρωτηθεὶς] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος | ὁποῖος] ποῖός τις | Φίλιππος] Φίλιππος ὁ βασιλεὺς | ἔφη] εἶπεν.

p. 187 B n. 5 vol. I p. 224 (= Arsen. p. 308, 20 sqq.; cf. Apostol. XVII 15) et pro nobil. 21 (Fragm. ed. Duebner) p. 78, 29 sqq.; Stob. Flor. LXXXVI 15; Ulpian. Schol. in Demosthen. Or. XXI 62 p. 534, 24], Sostratum [Stob. Flor. LXXXVI 14, Anton. II 79 p. 145, 25 sq., Maxim. 63 p. 676, 5 sqq., Arsen. p. 440, 20 sqq.; cf. praeterea Demosthenis verba ap. Rutil. Lup. de fig. II 9] aliosque referuntur; adde Biantis apophthegma n. 151 supra Socratisque effatum in cod. Vat. Gr. 1144 f. 230^v: θεακάμενός τινα διατρεπόμενον ἐπὶ τῷ ἀδόξῳ (ἐνδόξῳ Cod.) γονέων γερονείαι καθάρσει" ἔφη· »ἐὰν γὰρ σὺ ἀστεῖος γένη, ἀπὸ σοῦ ἀριθμῆται τὸ γένος". — Ceterum occasione data ex eodem codice f. 217^v (et f. 228^v) Hegesiae insigne dictum promo: Ἥγησιος ὁ ῥήτωρ ἐρωτηθεὶς ὁποῖος ἦν Φίλιππος ἔφη· »ἐν μὲν ταῖς δυστυχίαις ἀνὴρ, ἐν δὲ ταῖς εὐτυχίαις ἄνθρωπος".

308) Ὁ αὐτὸς κακοῦ τινος τραγωδοποιῦ ἀκρόασιν ποιούμενος [καὶ] λέγοντός τινος νεανίσκου ὅτι ἐξελεύσεται οὐκ ἐμοῦγε" ἔφη πρότερος" καὶ ἀναστὰς ἐξῆλθεν.

309) Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πῶς ἂν δύναντο (οἱ) ἄνθρωποι εὐθυμεῖν εἶπεν· »ἐὰν μὴ πολλὰ πρήσσωσιν." ||

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v. — Herodoti nomen per mirum videtur, praesertim cum sententiam Democrito adsignandam esse e Stob. Flor. CIII 25 (τὸν εὐθυμέεσθαι μέλλοντα χρῆ μὴ πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίῃ μήτε ξυνη) constat eandemque in limine (cf. tamen R. Hirzel. Herm. vol. XIV p. 380 n. 2) opusculi Democritei περὶ Εὐθυμίας locum tenuisse Seneca Dial. IX de tranquill. 13, 1 diserte testetur. Praeceptum ipsum praeter Plutarch. de tranquill. 2 p. 465 C vol. I p. 564, 9 sq. (ὁ μὲν οὖν εἰπὼν ὅτι δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίῃ μήτε ξυνη) spectat M. Antonin. de reb. suis IV 24 (ὀλίγα πρήσσει, φησὶν, εἰ μέλλεις εὐθυμῆσειν), ad quem locum plura in hoc argumentum Th. Gataker p. 111 notavit cf. praeterea Valckenaer ad Euripid. Hippol. 785 et Schneidewin. ad Append. Proverb. IV 83 (Paroem. Gr. vol. I) p. 454.

Adnotatio critica:

308) καὶ uncis inclusi | λέγοντός τινος νεανίσκου ὅτι] λέγοντος ὅτι νεανίσκος Cod.

309) Ἡροδότου in mg. Cod. | ὁ ἱστοριογράφος om. Vat. | οἱ om. Cod. | εἶπε Cod. | πρήσσωσιν] πράττωσιν Cod. et Vat. — Plutarchus, M. Antoninus nostrumque apophthegma ad Democritum εὐθυμεῖν, non εὐθυμέεσθαι redire probant.

310) Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς ἔφησε σοφώτατος γεγονέναι πάντων νέος ὢν, ὅτι ἤδει ἑαυτὸν μηδὲν εἰδότα.

= Stob. Flor. XXI 7 (ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου τομαρίων), Anton. I 59 p. 64, 42, Maxim. 56 p. 663, 3 sq.; cf. Laert. Diog. IX 1, 5: γέγονε δὲ θαυμάσιος ἐκ παίδων, ὅτε (?) καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλειος μέντοι γενόμενος πάντ' ἐγνωκέναι, etius notitiae partem posteriorem (τέλειος κτλ.) paulo aliter Origines (sive potius Hippolytus) Philosophum. I p. 10 Mill. et Proclus in Platon. Tim. p. 106 E enarrant. — De ipsa sententia cf. n. 267: scilicet τὸ εἰδέναι τιὰ ὅτι ἀγνοεῖ σοφίας ἐστίν, ut Philonis verba (ap. Joann. Damasc. Parall. Sacr. Patr. Gr. vol. XCVI p. 184 B.) mea faciam.

311) Ὁ αὐτὸς ἔφη: »κακοὶ μάρτυρες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ ἀφρόνων ἀνθρώπων«.

Sextus Empir. cum adv. Mathem. VII 126 p. 218, 13 sq. scribit: κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων Heracliti effatum ad verbum citari profitetur, contra Stob. Flor. IV 56 haec Heraclito vindicat: κακοὶ (addde μάρτυρες) γίνονται ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα ἀφρόνων ἀνθρώπων ψυχὰς βαρβάρους ἐχόντων. Secundum Caecil. Balb. Monac. I 31 p. 20 Woelfflin. *Heraclitus dixit oculos et aures vulgi malos testes esse.*

312) Ὁ αὐτὸς ἔφη: »τιμαὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους καταδουλοῦνται«.

Sententiam inde ab Hesiodo fr. 236 Kinkel (δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοῖους βασιλῆας) et apud Graecos et apud Latinos

Adnotatio critica:

310) Ἡρακλείτου in mg. Cod. | ἔφησε σοφώτατος γεγονέναι πάντων] πάντων γέγονε σοφώτερος (post νέος ὢν) Stob. Ant. Max. | ἤδει ἑαυτὸν] ἤδειν ἑμαυτὸν Cod. | μηδὲν εἰδότα] μηδὲν ὄντα Ant. Max., sed εἰδότα pro ὄντα Max. in Vat. Gr. 741 et 385 exhibit. Etiam apud Laert. l. c. εἶναι pro εἰδέναι optimi codd. perperam offerre videntur. Alia ratio in J. Chrysostomi gnoma ap. Anton. I 59 p. 64, 37 et Maxim. 56 p. 662, 37 sq. οὗτος μάλιστα ἐστίν ὁ ἑαυτὸν εἰδὼς ὁ μηδὲν ἑαυτὸν εἶναι νομίζων intercedit, quamvis etiam illic equidem εἰδέναι pro εἶναι malim. Ceterum Philonis sententiam ad Didymum auctorem referunt Anton. I 50 p. 56, 14, Maxim. 17 p. 583, 44 et 56 p. 662, 35, Gnomie. Basil. 210 p. 172 Gnom. cod. Pal. 122 f. 216^v n. 215, cod. Ottobon. Gr. 192 f. 215^v.

311) Ap. Sext. Emp. ἀνθρώπων (aut ἔχουσιν) cum Rittero rescribendum, licet Zellerus d. Philos. d. Griech. 'I p. 653 n. obloquatur; βορβόρου ψυχὰς ἔχοντος Bernaysius Gesammelt. Abhandl. vol. I (1885) p. 95 sq. temptat.

312) Ap. Hesiodum l. c. testimoniis a Kinkelio (et Rzachio fr. 247) conlectis addi possunt: Theodor. Prodrom. Epist. (Notices et Extraits vol. VI) p. 527; Diogenian. (Paroemiogr. vol. I) IV 21, Gregor. Cypr. (ibid.) II 18, Gregor. Cypr.

scriptores celebratissimam sub Heracliti nomine laudari non memini.

313) <Ὁ> αὐτὸς εἶπεν· ἄνθρωποι κακοὶ ἀληθινῶν ἀντίδικοι⁴.

314) Ἡράκλειτος τὴν παιδείαν ἕτερον ἥλιον εἶναι τοῖς πεπαιδευμένοις ἔλεγεν.

= Flor. Mon. 200. -- Platoni J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 80 p. 200 (Stob. Anthol. vol. II p. 215, 11 sq.) tribuit; cf. praeterea Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 471, 3 sq.: τὴν παιδείαν δεύτερον ἥλιον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις φασμέν.

315) Ὁ αὐτὸς συντομωτάτην ὁδὸν ἔλεγεν εἰς εὐδοξίαν τὸ γενέσθαι ἀγαθόν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v; Maxim. 46 p. 646, 4 sq. — Secundum Xenophontem Memor. I 7, 1 Socrates αἰεὶ ἔλεγεν ὡς οὐκ εἶη καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίαν, ἢ δι' ἧς ἂν τις ἀγαθὸς τοῦτο γένοιτο ὃ καὶ δοκεῖν βούλοιο, neque aliter Sophronisci filius ap. eundem II 6, 39 loquitur: ἀλλὰ συντομωτάτη τε καὶ ἀσφαλεστάτη καὶ καλλίστη ὁδός, ᾧ Κριτόβουλε, ὃ τι ἂν βούλη δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν πειράσθαι. Eandem doctrinam tamquam Socraticam etiam Plato Gorg. p. 527 B (Euseb. Praep. Evang. XII 6, 21, Theodoret. Affect. Cur. XII p. 467 Gaisf.), Cicero de Offic. II 12, 43, Valer. Maxim. VII 2 Ext. 1, Caecil. Balb. Monac. I 12 p. 19 (Woelfflin) agnoscunt, ad Cambysen, Cyri patrem, Xenopho Cyrop. I 6, 22 transfert.

316) Θαλής ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς εἰ λανθάνει τις ποιῶν τι τὸν θεὸν εἶπεν· οὐδὲ διανοούμενος⁴.

Adnotatio critica:

Mosqu. II 83, Apostol. VI 42; Macar. III 43. — Theodori epistulam dum percurro, haec verba animum advertunt a Wachsmuthio ad Timon. Phlias. fr. 13 p. 113 (ed. 2) neglecta: ἔπειτα εὐχομαι τοὺς μὲν ἀγαθοὺς, ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, εὐφημεῖν, ψέγειν δὲ μηδὲ τοὺς κακοὺς, δικαιοτάτον τοῦτον φόβον φοβούμενος, μὴ τις καὶ πάλιν Τίμων νεώτερος ἀγαθὸν με ψέγειν προσαγορεύσειεν, ὡς ὁ παλαιὸς ἐκείνος τὸν Σπεύσιππον.

314) τὴν — ἔλεγεν] εἶπε τὴν παιδείαν τοῖς ἀνθρώποις δεύτερον ἥλιον εἶναι Damasc.

315) ὁ αὐτὸς ap. Max. post ὁδὸν ponitur | ἔλεγεν] post εὐδοξίαν Max. in Vat. Gr. 741 exhibet, εἶπεν (ante συντομωτάτην) Vat.

316) In mg. Θαλοῦ Cod. | Θαλής Vat. | ἐρωτηθεὶς] πυθομένου δὲ (scil. n. 321^d praecedit) ἑτέρου Clem. ἠρώτησέ τις αὐτὸν Laert. ἐρωτηθέντος Theo₂ | λανθάνει] λανθάνοι (sed λανθάνει cod. Monac. et Darmstad.) Aphth. Comm. λάθοι Laert. δύναται λανθάνειν Laur. Max. Ars. | τις ποιῶν τι τὸν θεὸν] τις τὸν θεὸν ποιῶν τι Vat. τὸ θεῖον πράσσων τι ἄνθρωπος Clem. τοὺς θεοὺς φαῦλόν

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v; Clemens Alexandr. Strom. V 14 p. 704, 25 sq. Pott.; Valer. Maxim. VII 2 Ext. 8. — Paulo aliter quaestio apud Laert. Diog. I 1, 36 et in cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v est concepta, quibuscum consentientes dictum Pittaco adsignant Theo Progymn. 5 (Rhet. Gr.) vol. II p. 97, 31 sq. Sp. (vol. I p. 203 W.) et p. 102, 5 sqq. (I p. 211), Anonym. Aphthonii Comment. vol. II p. 16, 24 sqq. W., Nicolaus Progymn. 3 vol. III p. 459, 7 sqq. Sp. (II p. 585 W), Zenoni Maxim. 5 p. 545, 21 sqq. et Arsen. p. 265, 18 sq. — Similes aliorum sententias Th. Gataker ad M. Antonin. I 3 p. 2 et Upton ad Epictet. Dissert. II 14, 11 vol. II p. 457 Schweigh. suppeditant.

317) Ὁ αὐτὸς ἐρωτῶντος αὐτὸν τινος εἰ ὁμόρη, ὅτι οὐκ ἐμοίχευεν, ἐκέλευε μὴ ὁμοῖαι φήσας τὸν ὄρκον μείζον αὐτὸν βλάψειν ἢ τὸ ἔργον.

Cf. Laert. Diog. I 1, 36 πρὸς τὸν μοιχὸν ἐρόμενον εἰ ὁμοῖαι μὴ μεμοιχευκέναι τοῦ χείρονα, ἔφη μοιχεῖας ἐπιπορκία, quo loco, nisi Thaletis responsum interrogative efferatur, ineptissima sententia evadit.

318) Ὁ αὐτὸς παρακελευομένης αὐτῷ τῆς μητρὸς γῆμαι οὐπω ἔφησεν ὥραν εἶναι, ὕστερον δὲ ἀναγκαζόμενος παρεληλυθέναι ἔφη τὴν ὥραν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v. Aliis verbis eadem Plutarch. Quaest. Conviv. III 6 p. 654 BC vol. II p. 794, 14 sqq.; Laert. Diog. I 1, 26; Stob. Flor. LXVIII 29, Arsen. p. 292, 3 sqq. enarrant; cf. praeterea Diogenis Cynici praeceptum ap. Laert. Diog. VI 2, 54. Ceterum narratiunculam ipsam ab Hermippo adpositam esse crediderim, quem et alia fabella e Pataeci auctoritate ad Thaletis consilium enucleandum usum esse Plutarch. Vit. Solon. VI 7 p. 81 D vol. I p. 97, 27 docet.

Adnotatio critica:

τι ποιῶν Theo, et₂ τοὺς θεοὺς φαῦλα ποιῶν Nicol. τοὺς θεοὺς κακὰ πράττων Aphth. Comm. θεοὺς (θεὸν Laur. Max.) ἄνθρωπος ἀδικῶν Laert. Laur. Max. Ars. — Notionem ἀδικῶν (φαῦλον, φαῦλα ποιῶν, κακὰ πράττων), qua de cf. Sext. Enchir. 59, Euripid. Fragm. 832, 2 N.; Lucian. Anth. Pal. X 27, 1, non agnoscit Valer. Max.: *interrogatus an facta hominum deos fallerent, ne cogitata quidem, inquit.* [εἶπεν· οὐδὲ διανοούμενος] καὶ πῶς, εἶπεν, ὅς γε οὐδὲ διανοούμενος Clem. ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος ἔφη Laert. Max. Ars. ἔφη· ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος Laur. εἶπεν· οὐ, οὐδὲ διανοούμενος Theo, λόγος ἀπομνημονεύεται εἰπόντος· οὐδὲ διανοούμενος Theo, ἔφη ὅτι μηδὲ διανοούμενος Aphth. Comm. ἀπεκρίνατο· ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος Nicol.

319) Ὁ αὐτὸς ἀποσκοπῶν ποτε νύκτωρ εἰς τὰ μετέωρα καὶ διὰ
f. 28^v τοῦτο κατενεχθεὶς εἷς τι φρέαρ, πρὸς τὴν ἐκείνου || φωνὴν τὸ προσε-
δρευὼν αὐτῷ θεραπεινίδιον ἐλθὼν καὶ διὰ κλιμακίου μόλις ἀνελκύσαν
τὸν δεσπότην εἶπεν· ὡς Θαλῆς, τὰ ἐν οὐρανῷ σκοπῶν τὰ ἐπὶ γῆς οὐχ
εὔρακαα.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v. — Dicti fons antiquissimus
est Plat. Theaetet. p. 174 A, quem locum auctoris nomine suppresso
Jamblich. Protrept. 14 p. 212 Kiessl. et (inter Gnomica quaedam)
cod. Laurent. Plut. LX n. 4 f. 77^r exscribunt, Platonis nomine
addito repetit Theodoret. Affect. Cur. I 9 p. 24 sq. Gaisf. (Cramer,
Anecd. Oxon. vol. IV p. 250, 22 sqq.). — E Platone etiam Hip-
polyt. Refut. Haeres. (Origin. Philosophum.) 1 p. 5, 17 sqq. (Miller)
profecit, nisi quod verba Θραῖττά τις ἐμμελής καὶ χαρίεσσα θερα-
πεινὴ falso intellexit. — Apophthegmatis acumine paululum inflexo
narratiunculan suis commentariis Serenus intexuit, cuius memoria
apud Stob. Flor. LXXX 5 (Anthol. vol. II p. 8, 2 sqq.), Anton.
II 76 p. 143, 21 sq., Maxim. 21 p. 600, 19 sqq. superest. A
Serenus haud multum Laertii Diogenis narratio I 1, 34 discedit,
in cuius gemino exemplo ancillae Thraessae Atticum senem
Vind. 51 mire substituit, permire haec verba facit Tertullianus
ad Nation. II 4 p. 188 Oehler (cf. de anima 6 p. 1007): *merito
ergo Milesius Thales dum totum caelum examinat et ambulat oculis
in puteum cecidit turpiter, multum inrisus Aegyptio illi; in terra,
inquit, nihil perspiciebas; caelum tibi speculandum existimas?* —
In apophthegmate, quod ad nostri Gnomologii dictum proxime
accedit, pro Thalete iuveniculum ponunt Vind. 172, Flor. Pal.
Vat. 42, Gnom. cod. Pal. Gr. 356 f. 151 n. 15 (ap. Wachsmuth.
ad Vind. l. c.), cod. Vat. Gr. 633 f. 119^r, Paris. 1168 f. 148^v ap.
Freudenthal. Mus. Rhen. vol. XXXV p. 421; nec dissimilis est
festiva illa de astrologo fabella iu fab. Aesop. 72 p. 35 sq. Halm.
cf. praeterea n. 349 infra. — Ex alio fonte mihi nondum ex-
plorato Aristides Or. XLVIII vol. II p. 472 Dind. hausit: πῶς
οὐκ ἀληθῶς ἔζω στηλῶν καὶ Γαδείρων φήκει τις ἐπισκώπτων εἶναι

Adnotatio critica:

319) καὶ διὰ τοῦτο om. Vat. | τι om. Vat. | πρὸς τὴν] πρὸς δὲ τὴν Vat.,
qua lectione admissa κατηνέχθη pro καὶ — κατενεχθεὶς poni debebat; habet vero
καὶ — κατενεχθεὶς dubitandi ansam, non propter nominativi absoluti usum, qui
apud probatissimos scriptores iuveniatur, sed propter putidum participiorum con-
cursum | αὐτῷ om. Vat. | καὶ — εἶπεν] μόλις (m. pr. μόλις) διὰ κλιμακος ἀνείλ-
κυσε^κν ἐπειπόν (m. pr. ἐπειπών) Vat. | ὡς Θαλῆς om. Vat. | οὐχ] οὐχ^κ Cod.

κοι τὸν νοῦν ὡς περ τὴν Θραῦτάν φασί ποτ' ἐκεῖνο εἰς Θαλῆν εἰπεῖν.
De re ipsa Anaximenis testimonium in epistula (suppositicia?) ad
Pythagoram extat ap. Laert. Diog. II 2, 4.

320) Θαλῆς ἐρωτηθεὶς (a) τί πρὸς βύτατον τῶν ὄντων εἶπε· ἠθεός·
ἀγέννητος γάρ α· (b) κάλλιστον· ἠκόσμος· ποίημα <γάρ> τοῦ θεοῦ α·
(c) μέγιστον· ἠ[ὸ] τόπος· ἅπαντα γὰρ χωρεῖ α· (d) ταχύτατον· ἠ[ὸ]
νοῦς· διὰ παντός γὰρ τρέχει α· (e) ἰσχυρότατον· ἠανάγκη· κρατεῖ γὰρ
ἅπάντων α· (f) σοφώτατον· ἠχρόνος· ἀνευρίσκει γὰρ πάντα α·

= Laert. Diog. I 1, 35; cod. Vat. Gr. 742 f. 66^v [qui n. c) omittit], 1144 f. 228^v [ubi a) deest]. Aliquantum Plutarchi. Sept. Sap. conv. 9 p. 153 C D vol. I p. 182, 5 sqq. distat. Ceterum ad easdem fere interrogationes aliter Pythagoras apud Jamblich. de vit. Pythag. XVIII 82 respondet. — a) ap. Stob. Anthol. I 1, 29^a vol. I p. 34, 1 sq. extat; c) cf. Stob. Anthol. I 18, 1° vol. I p. 157, 4 sq.: Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί [τὸ] μέγιστον ἔφησε· ἠτόπος· τᾶλλα μὲν γὰρ ὁ κόσμος, τὸν δὲ κόσμον οὗτος περιέχει α, ubi τὸ resecandum videtur; e) cf. Plutarchi. de Placit. II 25 p. 884 E vol. II p. 1078, 15 sq. Θαλῆς· ἠισχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ τοῦ παντός α. Stob. Anthol. I 4, 7^a vol. I p. 72, 1 sq. Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί ἰσχυρότατον εἶπεν· ἠανάγκη· κρατεῖ γὰρ πάντων α. [Galen.] Hist. philos. 10 vol. XIX p. 261 Kuehn.: τὴν ἀνάγκην Θαλῆς ἰσχυροτάτην εἶναι φησι. κρατεῖν γὰρ αὐτὴν τοῦ παντός. Cf. praeterea Liban. vol. IV p. 335 R; f) Stob. Anthol. I 8, 40^a vol. I p. 102, 7 sq. Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί σοφώτατον ἔφη· ἠχρόνος· ἀνευρίσκει

Adnotatio critica:

320) a) Θαλῆς ἐρωτηθεὶς om. Plut. | ἐρωτηθεὶς τί om. Laert. | τῶν ὄντων] om. Plut. ἅπάντων Vat. 742 | εἶπε] om. Laert. ἀπεκρίνατο Stob. ἔφη Θαλῆς (post θεός) Plut. | ἀγέννητος] ἀγέννητον Plut. Stob. ἀγέννητον Laert. | γάρ] γὰρ ἐστὶ Plut. | ἐρωτηθεὶς — ἀγέννητος γάρ] ἔφη Vat. 1144 | b) ap. Plut. cum e) sedem commutat | κάλλιστον] τί κάλλιστον Plut. | γάρ om. Cod.: | τοῦ θεοῦ] θεοῦ Laert. | ποίημα — θεοῦ] πᾶν γὰρ τὸ κατὰ τάξιν τούτου μέρος ἐστὶ Plut. | c) om. Vat. 742 | τί ante μέγιστον add. Plut. | μέγιστον] μέγιστος Cod. et Vat. 1144, in quo post hanc vocem primitus γὰρ exaratum erat | ὁ recte om. Plut. Laert. Stob. | τόπος] κόσμος Cod. et Vat. 1144, quod responsum Aethiopiae rex Amasidi reddit ap. Plut. Sept. Sap. conv. 8 p. 153 A vol. I p. 181, 33 | ἅπαντα γὰρ χωρεῖ] τᾶλλα μὲν γὰρ ὁ κόσμος, τὸν δὲ κόσμον οὗτος περιέχει Plut. | d) om. Plut. | ταχύτατον] τάχιστον Laert. τραχύτατον Vat. 1144 a m. pr. | ὁ male inculcant Cod. et Vat. 1144 | e) cf. ad f) | τί ante ἰσχυρότατον add. Plut. | ἅπάντων] πάντων Laert. Stob. τοῦ παντός Plut. p. 884 E | κρατεῖ γὰρ ἅπάντων] μόνον γὰρ ἀνίκητον Plut. p. 153 D | f) σοφώτατον] τί σοφώτατον Plut. | ἀνευρίσκει γὰρ πάντα] τὰ μὲν γὰρ εὑρήκεν οὗτος ἤδη, τὰ δὲ εὑρίσκει Plut., apud quem hanc sententiam tres aliae interrogationes cum Thaletis responsis excipiunt, tum e) sequitur, denique: τί βᾶτον· τὸ κατὰ φύσιν· ἐπεὶ πρὸς ἡδονὰς γε πολλάκις ἀπαγορεύουσιν.

γὰρ τὰ (articulus delendus videtur) πάντα. Auctoris nomine omisso Apostol. XVIII 41^s offert: χρόνος σοφώτατον ἀπάντων· εὐρίσκει γὰρ τὰ πάντα cf. insuper Aristotel. Phys. Ausc. IV 13 p. 222^b 16 sqq. ἐν δὲ τῷ χρόνῳ πάντα γίνεται καὶ φθείρεται· διὸ καὶ οἱ μὲν σοφώτατον ἔλεγον, ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάρων ἀμαθέστατον, ὅτι καὶ ἐπιλανθάνονται ἐν τούτῳ, λέγων ὀρθότερον, ubi Simplic. p. 391^b 30 sqq. Brandis (adde eundem p. 393^a 17 sqq. et Themist. ibid. p. 393^a 27 sq.) haec profert: ὁ δὲ Σιμωνίδης (fr. 19 Bergk) τὸ σοφώτατον τῷ χρόνῳ περιῆψε· τούτῳ γὰρ ἔφη πάντας πάντα εὐρίσκειν καὶ μανθάνειν. Addatur denique Agathonis (?) versus ap. Stob. Anthol. I 8, 14 vol. I p. 95, 14 (fr. 19 Nauck).

321) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς (a) τί δύσκολον ἔφη· πτὸ ἑαυτὸν γινῶναι· (b) τί εὐκολον· πτὸ ἄλλῳ ὑποθέσθαι· (c) τί δὲ ἥδιον· πτὸ ἐπιτυχεῖν· (d) τί δὲ θεῖον· πτὸ μήτε ἀρχὴν μήτε τελευτὴν ἔχον· (e) τί δὲ δύσκολον εἶη τεθεαμένον, ἡγέροντα [ἔφη] τύραννον· (f) πῶς ἂν τις ἀτυχίαν ἄριστα φέροι· νεὶ τοὺς ἐχθροὺς χεῖρονα πράττοντας βλέπει· (g) πῶς ἂν ἄριστα καὶ δικαιοῦτα βιώσασμεν,· πᾶν ἂ τοῖς ἄλλοις [ἔφη] ἐπιτιμῶμεν αὐτοῖς μὴ δρώμεν· (h) τίς εὐδαίμων· πὸ τὸ f. 29^a μὲν σῶμα ὑγίης, τὴν δὲ ψυχὴν εὐπορος, τὴν δὲ φύσιν εὐπαίδευτος· ||

= Laert. Diog. I 1, 36; a)—d) g) h) cod. Vat. Gr. 1144 f. 228^v exhibet, a) d) g) Flor. Mon. 204, ubi ὁ αὐτὸς falsissime Theocritum Chium (cf. n. 338) apophthegmatum auctorem esse innuit, a) et b) Arsen. p. 291, 16 sqq., cf. praeterea n. 456 infra. — a) χαλεπὸν ἑαυτὸν γινῶναι Thaleti in septem sapientum dictis ad Stobaei calcem promulgatis vol. IV p. 297, 29 tribuitur; ad

Adnotatio critica:

321) a) τί] τί ἐστι Mon. | b) τί] τί δὲ Laert. πάλιν ἐρωτηθεὶς τί Ars. [ἔφη post εὐκολον add. Ars. | ὑποθέσθαι] ὑποτίθεσθαι Laert. Ars. | c) δὲ om. Laert. | d) τί δὲ] τί Laert. Vat. 1144 καὶ τί Mon. | θεῖον] τὸ θεῖον Laert. | ἔχον post ἀρχὴν (ὀργὴν Mon., sed cod. Pal. Gr. 23 recte ἀρχὴν) Laert. conlocat | e) ἔφη, quod delendum significavi, Laert. ante ἡγέροντα ponit | f) πῶς] ἐρωτηθεὶς πῶς Vat. 742. Laur. Max. Ars. | ἄριστα] ῥᾶστα Laert. recte | φέροι] φέρει Max. ap. Combef., φέρη in Vat. 741. 385, quam scripturam etiam Vat. 742 offert | ἔφη ante εἰ add. Max. Ars., post ἐχθροὺς Vat. 742 Laur. | χεῖρονα (χαίρονα Vat. 742)] χεῖρον Laert. | βλέπει] βλέπει Vat. 742. Max. (sed βλέπει Vat. 741) Ars. | g) πῶς] καὶ πῶς Mon. | ἂν om. Mon., post verbum Vat. 1144 ponit | βιώσασμεν] βιώσομεν Cod. et Vat. 1144 βιώσομεν Mon. | ἔφη om. Laert. | μὴ om. Vat. 1144 | δρώμεν] ποιῶμεν Mon. cf. Euseb. ap. Stob. Flor. XLVI 36 | h) τίς εὐδαίμων] ἐρωτηθεὶς τίς ὁ εὐδαίμων ἔφη Ant. Max. | μὲν post σῶμα ponit Vat. 1144 | ψυχὴν — φύσιν] τύχην — ψυχὴν e codd. deterioribus apud Laetium volgo legitur | εὐπαίδευτος] ἀπαίδευτος Cod. et Vat. 1144 | n. 115 cum in adnotatione exegetica commemoro, occasionem amittere nolo iudicii retractandi, quod lapsu nescio quo de Anthologiae Palatinae epigrammate X 3, 4 pronuntiavi.

Pittacum in Demetrii Phalerei syntagmate apud Stob. Flor. III 79δ (= Arsen. p. 419, 20 et 473, 3) sententia χαλεπὸν τὸ εἶναι γινῶναι refertur, quam scripturam etiam codicis Vat. Gr. 742 sylloge f. 62^r adgnoscit, lemmatis illa quidem destituta; sed lectionem χαλεπὸν ἑαυτὸν γινῶναι praeter cod. Vat. Gr. 743 f. 55^r, in cuius simillima collectione Thaletis, Pittaci, Biantis, Periandri dicta lemmatis non sunt distincta, gemella fere codicis Vat. Gr. 62 f. 120^r (= Pal. Gr. 128 f. 85^r) et Paris. 1630 (in Boiss. Anecd. Gr. vol. I p. 139, 3) corpuscula offerunt, in quibus insuper rectissime (cf. vel Laert. Diog. I 1, 37; 4, 78 sq.) tota particula Thaleti vindicatur, Pittaco vero ea adsignantur, quae in Stobaei editionibus ad Thaletem auctorem referuntur. Quid quod in ipsius Stobaei optimo codice A genuinus lemmatum ordo est servatus? cf. vol. I p. 96 sq. Gaisf. — Maxim. 56 p. 663, 25 sq. et Apostol. XVIII 7^a sub Thaletis nomine ponunt: χαλεπὸν τὸ (sic mei codd. et Apostol. dē Combef.) ἑαυτὸν γινῶναι, ἀλλὰ μακάριον ζῆ (Ζῆν Combef.) γὰρ κατὰ φύσιν, altero vero loco apud Maximum Combefisianum haec propinantur (69 p. 686, 45 sqq.): Διογένης ἐρωτηθεὶς τί χαλεπώτατον τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν ἔφη· πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἕκαστον ἑαυτῷ προσιθῆναι. Attamen in eadem sententia Stob. Flor. XXI 13 Χείλων pro Διογένης offert Maximi codice Vat. Gr. 741 confirmante, qui quidem voce χαλεπώτατον ἀποφθέγμα incipiat (sicuti etiam cod. Vat. Gr. 385, qui tamen lemme caret) lemmaque Χείλωνος praemittat cf. praeterea Maxim. 56 p. 664, 8 sqq. (= Arsen. p. 479, 13 sqq.) Χείλων ἐρωτηθεὶς τί τὸ χαλεπώτατον πρὸ γινώσκειν ἑαυτὸν ἔφη· χρήσιμον γὰρ (l. δὲ) εἰς νοουθεσίαν τῶν ἀλαζόνων, οἱ ὑπὲρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν φλυαροῦσιν, cui gnomae recte hanc Stob. Flor. XXI 14 substituit Biantis nomine ornatam: τὸ δὲ γινῶθι καυτὸν χρήσιμον εἰς νοουθεσίαν etc. cf. insuper Schol. ad Platon. Phileb. p. 915^b 40 (ed. Turic.), Gregor. Cyr. Leid. I 76, Append. Proverb. I 80, Diogenian. (Paroemiogr. Gr. vol. II) II 10, Apostol. V 56, Arsen. p. 165, 6; Suid. vol. I 1 p. 1120, 12 sqq. s. v. γινῶθι καυτόν. Ceterum ad ipsum dictum Aristotel. Magn. Mor. II 15 p. 1213^a 13 sqq. adludit: ἐπεὶ οὖν ἐστὶ καὶ χαλεπώτατον, ὥσπερ καὶ τῶν σοφῶν τινες εἰρήκασιν, τὸ γινῶναι αὐτόν, — addantur Jonis fr. 55 p. 576 N., Plato Alcibiad. prior. p. 129 A sqq., Jamblich. de vit. Pythag. XVIII 83, Incert. vit. Pythag. ap. Phot. Biblioth. p. 440^b 20 sq., Dio Chrysostom. Or. IV vol. I p. 74, 15 sqq. Dind., Galen. de cogn. et cur. animi morb. 6 vol. V p. 34 (cl. 2 p. 4 ibid.), Basil. Magn. Const. Monast. XXII 5 (Patr. Gr. vol. XXXI) p. 1409 C, idem

ap. J. Damasc. Parall. sacr. γ 2 (Patr. Gr. vol. XCV) p. 1304 B et Maxim. 56 p. 662, 23 sq. (= Symeo Metaphrast. Serm. XX 2 — Patr. Gr. vol. XXXII — p. 1357 A), Nil. Abb. Epist. III n. 314 (Patr. Gr. vol. LXXIX) p. 536 C. — c) Demetrii Phalerei syntagma ap. Stob. Flor. III 79 δ (= Arsen. p. 419, 21) exhibet: ἥδικτον (ἥδιον Arsen. ap. Walzium) τὸ ἐπιθυμίας τυχεῖν in illa parte, quam Pittaci nomen mentiri supra demonstravimus, sed ἥδικτον οὐ ἐπιθυμεῖς τυχεῖν omnes conlectiones ad a) citatae offerunt. Thaletis sententiae nobiliorem Menedemus n. 407 infra opponit. — d) Clemens Alexandr. Strom. V 14 p. 704, 23 sq. Pott. ἐρωτηθεὶς γέ τοι ὁ Θαλῆς τί ἐστὶ τὸ θεῖον· «τὸ μῆτ' ἀρχήν» ἔφη «μήτε τέλος ἔχον», ubi θεὸν eodem modo pro θεῖον ponitur atque in Pythagorae dicto apud Eustath. ad Homeri Il. 2, 119 p. 187, 26 et Schol. ibid. vol. I p. 82, 17 Dind. cf. praeterea Schol. ad l. c. vol. III p. 97, 10 Dind. cl. Xenoph. Memor. I 6, 10, Zellero, d. Philos. d. Griech. ⁴I p. 178 n. 1. — De Thalete etiam Hippolyt. Refut. Haeres. (Origin. Philosophum.) I p. 5, 16 sq. (Miller) habet: θεὸν δὲ τοῦτο εἶναι (ἔλεγεν) τὸ μῆτ' ἀρχὴν μήτε τελευτὴν ἔχον. Aliud sive potius nullum responsum Croeso a Thalete relatum esse Tertullianus Apolog. 19 p. 95, ibid. 46 p. 141, ad Nation. II 2 p. 183 (Oehler) ait, sed rem illic enarratam inter Simonidem et Hieronem evenisse Cicero de Nat. Deor. I 22, 60 prodidit, unde sua Minucius Felix Octav. 13 (cl. 38) hausit cf. praeterea Jorho ap. Stob. Anthol. II 1, 9 vol. II. p. 5, 5 sqq. — e) Apud Plutarch. Sept. Sap. conv. 2 p. 147 B. vol. I p. 174, 46 sqq. Niloxeno compellanti: τινὲς ὑβριστικαὶ σου περὶ τυράννων ἀποφάσεις ἀνεφέροντο πρὸς αὐτὸν (scil. τὸν Ἄμασιν) ὡς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Μολπαγόρου τοῦ Ἰωνος τί παραδοξότατον εἶη ἐωρακῶς ἀποκρίναιο· «τύραννον γέροντα» Thales respondet: ἀλλὰ τοῦτο μὲν Πιττακοῦ ἐστὶν εἰρημένον ἐν παιδιᾷ ποτε πρὸς Μυρσίλον· ἐγὼ δὲ θαυμάζομαι ἂν — οὐ τύραννον, ἀλλὰ κυβερνήτην γέροντα θεακάμενος, — nihilominus ipse sibi dictum ibid. 7 p. 152 A vol. I p. 180, 29 sq. (Stob. Flor. XLVIII 47) adsumit cf. etiam Plutarch. de gen. Socrat. 6 p. 578 C. vol. I p. 698, 40 sqq. εἶτ' οὐχ ὑπέρευ Θαλῆς ὁ παλαιὸς ἀπὸ ξένης ἐλθὼν διὰ χρόνου τῶν φίλων ἐρωτῶντων ὃ τι καινότατον ἱστορήκοι «τύραννον» ἔφη «γέροντα». Aporhthegma respicere videtur Dio Chrysostom. Or. VI vol. I p. 104, 8 sq. οὐ ῥάδιον μὲν γὰρ ἄνδρα γηράσαι τύραννον, utramque sententiam Philodem. περὶ θανάτου IV ed. Mekler (cf. ad n. 115) Col. XXXVIII 28 sqq. p. 352 exprimit: καὶ (π)ιθανὸν (ἡ)ε(ῖ)ται λέγ(ει)ν τὸν φά(ς)κοντα παράδοξον

ε(ἴ)ναι γέρ(ο)ντα κυβε(ρ)νήτην (ἰ)δεῖν καὶ τ(ύ)ρ(α)ν(ο)ν. — f) Thaleti tribuunt Maxim. 18 p. 591, 19 sqq., cod. Vat. Gr. 742 f. 67^r Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v, Hieroni Arsen. p. 306, 22 sq., cui testimonio Hieronis dictum, quod apud Maximum nostro praemittitur, ansam dedisse videtur. — g) Thaleti Demetr. Phaler. apud Stob. Flor. III 7 ε verba: ὅσα νεμεσᾶς τῷ πλησίον, αὐτὸς μὴ ποίει in capite adsignat, quod ad Pittacum referendum esse supra monui; testes illic adlati ad unum omnes scripturam ὅσα ἂν νεμεσᾶς κτλ. adgnoscent. Ad eandem sententiam etiam Thaletis praeceptum apud Arsen. p. 292, 11 (ὅσα νουθετεῖς τὸν πλησίον αὐτὸς ποίει) redit; aliorum gnomas similes vel adeo simillimas sciens omitto. — h) Hieroni Anton. I 70 p. 71, 7 sq. et Maxim. 18 p. 591, 16 sqq. tribuunt.

322) Θεόφρατος ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί συνέχει τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον εἶπεν· νευεργεσία καὶ τιμὴ καὶ τιμωρία.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r, Stob. Flor. XLIII 72. Secundum [Ciceronem] Epist. ad Brut. I 15, 3 Solo *rem publicam contineri duabus rebus dixit: praemio et poena.*

323) Ὁ αὐτὸς ἰδὼν νεανίσκον τινὰ εὐχόμενον τοῖς θεοῖς νοῦν καὶ φρένας ἀγαθὰς αὐτῷ περιποιεῖν ἢ νεανίσκεα, εἶπεν, τοῦ τοῖς εὐχομένοις νοῦς καὶ φρένες περιγίνονται, ἀλλὰ τοῖς μανθάνουσιν.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r; cf. quae de Biante Maxim. 14 p. 578, 16 sqq., Gnostic. Basil. 95 p. 157, Gnom. cod. Pal. 122 f. 162^v n. 77, Arsen. p. 148, 8 sqq. tradunt. Non absimilis Aristippi sententia supra n. 33 occurrit; addatur denique Democriti gnoma apud J. Damasc. Exc. Flor. II 13, 71 p. 199 (Stob. Anthol. vol. II p. 214, 9).

324) Ὁ αὐτὸς ἔφησε τοῖς ὄχλοις μήτε καλῶς μήτε κακῶς ποιεῖν· κακῶς μὲν γὰρ παθόντες εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονεύουσιν, εὐεργετηθέντες δὲ παραχρήμα ἐπιλανθάνονται.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r. Sententiam nostram, qua de cf. Seneca de Benef. I 1, 8, ex Theophrasti opere quodam deperdito promptam esse haud improbabili mihi statuere videor; quodsi coniectura firmo stet talo, in gnomae vicinia n. 328 conlocatum fuisse sine haesitatione pronuntiare possumus.

Adnotatio critica:

322) In mg. Θεοφράστου Cod. | ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου φιλόσοφος om. Stob. | εἶπεν] ἔφη Stob.

325) Ὁ αὐτὸς ἐπαινεῖν καὶ κατηγορεῖν οὐ τοῦ τυχόντος ἔφη εἶναι, ἀλλὰ τοῦ διειληφότος περὶ ἀνθρώπου καλῶς καὶ κακῶς.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r.

326) Ὁ αὐτὸς ἐδοκίμαζεν μὴ φιλήσαντα κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν, καὶ μισεῖν λόγῳ, καὶ μὴ πάθει.

Eadem sententia infra n. 561 Psittaco (i. e. Pittaco) tribuitur; partis prioris, quae ab Anton. I 24 p. 29, 25, Maxim. 6 in cod. Vat. Gr. 741 f. 25^r et 385 f. 18^v, Apostol. V 98^a Nicocli adsignatur, Theophrastum auctorem plures testes adgnosunt cf. cod. Vat. Gr. 1144 f. 210^r ὁ αὐτὸς (Θεόφρατος) παρεκελεύετο τοὺς φίλους δοκιμάσαντας αἰρεῖσθαι, οὐχ ἐλομένους δοκιμάζειν, quo proxime accedit Rutil. Lup. de fig. I 6; Plutarch. de frat. am. 8 p. 482 B vol. I p. 584, 33 sqq. (unde sua Stob. Flor. LXXXIV 14 sumpsit) τοὺς μὲν γὰρ ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θεόφρατος, οὐ φιλοῦντα δεῖ κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν, ad quam sententiam maxime Ammian. Marcellin. XXVI 2, 9 facit: *ut enim sapientes definiunt — alienum ad amicitiam cum iudicaverit quisquam prudens adiungere sibi debet (l. debet), non cum adiunxerit iudicare*; Senec. Epist. 3, 2 cl. Monit. 33 p. 20 (de Mor. 48); Caecil. Balb. Monac. XV 7 p. 25 (e Paris. XXVI p. 40), ubi cf. Woelfflin. (adde lib. Cusan. ed. Klein. p. 108 apud Haupt. Opusc. vol. III p. 546 et cod. Vat. Lat. 5346 f. 37^r). — Inter Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 467, 17 Theophrasti (cf. ad n. 25. 333) gnomis praemissis sine auctoris nomine haec habes: μὴ φιλήσας κρίνε, ἀλλὰ κρίνας φιλεῖ, alienis igitur pennis Ciceronem Lael. XXII 85 gloriari videmus: *quocirca — dicendum est enim saepius — cum iudicaveris diligere oportet, non cum dilexeris iudicare*.

327) Ὁ αὐτὸς δεῖν τὰ τῶν γελοίων ἔφη τοιαῦτα εἶναι, ἐφ' οἷς ὁ μὲν ἀκούων ἠσθήσεται, ὁ δὲ λέγων οὐ καταεισχυθήσεται.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r. Verba nostra ex Theophrasti libro περὶ γελοίου (cf. Athen. VIII p. 348 A, Laert. Diog. V 2, 46) desumpta esse suspicor, idemque de Theophrasti apophthegmate apud Plutarch. Quaest. Conviv. II 1, 7 p. 631 E vol. II p. 765, 21 sq. sentio.

Adnotatio critica:

325) καλῶς καὶ κακῶς] καλῶς ἢ κακῶς Vat.; malim τὸ καλὸν καὶ κακὸν aut τὸ καλῶς καὶ κακῶς ἔχον.

326) In mg. Θεοφράστου Cod. | μὴ (altero loco)] οὐ n. 561 rectius.

327) ἔφη om. Vat. | οὐ om. Vat.

328) Ὁ αὐτὸς ἔφη δεῖν μᾶλλον μνημονεύειν, ὕφ' ὧν καλῶς τις πέπονθεν ἢ ὕφ' ὧν κακῶς· καὶ γὰρ τὸ εὐχαριστεῖν τοῦ τιμωρεῖσθαι βελτίονος ἤθους εἶναι.

= Cod. Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v.

329) Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν δακνόμενον ἐπὶ ταῖς ἑαυτοῦ ἀμαρτίαις [f. 29^v καὶ μεταμελόμενον ἔφη· «εἰ οὕτω μέλλον πράττειν τὰ φαῦλα ἐδάκνου, ὡς πράξας, οὐκ ἂν ἤμαρτες».

= Cod. Vat. Gr. 742 f. 67^r, Laurent. Plut. LXXXVI n. 8 f. 315^v.

330) Ὁ αὐτὸς πρὸς Νικόμαχόν ποτε τὸν Ἀριστοτέλους υἱὸν ἀργῶς φιλοσοφούντα καλὸν ἔφη μὴ μόνον εἶναι τῆς οὐσίας τῆς πατρῴας κληρονόμον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐκείνου.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r. Nicomachum Theophrasto praeceptore usum esse Ps.-Aristippus apud Laert. Diog. V 2, 39 testatur; addatur Aristocles apud Euseb. Praep. Evang. XV 2, 15.

331) Ὁ αὐτὸς λάλῳ περιπεσῶν εἶπεν· «αὔριόν σε ποῦ ἔσται μὴ ἰδεῖν»;

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r.

332) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τί ἐστὶν ἔρωσ εἶπε· «πάθος ψυχῆς σχολαζούσης».

= Liban. Progymn. vol. IV p. 1122 R., Stob. Flor. LXIV 29, cod. Vat. Gr. 1144 f. 217^v et f. 229^v. Theanus est apophthegma in Vind. 180, Flor. Mon. 270, Leid. 257; similiter etiam Diogenes Cynicus apud Laert. Diog. VI 2, 51 (= Arsen. p. 208, 7) τὸν ἔρωτα dixit σχολαζόντων ἀσχολίαν. Adde Publil. Syr. 34 *Amor otiosae (otioso corr. Zwinger; cf. Liban. l. c. p. 1122, 14 sq.) causa est sollicitudinis.*

333) Ὁ αὐτὸς ἐν συμποσίῳ νεανίσκον τινὰ βλέπων ἠσυχίαν ἄγοντα εἶπεν· «εἰ μὲν ἀπαιδευτος ὦν σιωπᾶς, πεπαιδευμένος ὑπάρχεις· εἰ δὲ πεπαιδευμένος, ἀπαιδεύτως σιωπᾶς».

Adnotatio critica:

328) καλῶς] κακῶς Cod. | καλῶς — ὕφ' ὧν om. Laur. | τὸ εὐχαριστεῖν] καὶ εὐχαριστεῖν Laur. | εἶναι] ἐστὶν Laur.

329) ὡς πράξας male post οὐκ ἂν Vat. Laur. conlocant.

331) εἶπεν· αὔριον] εἶπε· λύριον Cod.

332) ἐρωτηθεὶς] ἐρωτηθεῖσα (scil. Theano) V Mon. Leid. | ὑπὸ τινος om. Liban. Stob. Vat. (utroque loco); V Mon. Leid. | εἶπε] ἔφησε Liban. ἔφη V Mon. Leid. et (post πάθος) Stob. | σχολάζουσι V.

333) ἐν συμποσίῳ post τινὰ Vat. 1144 conlocat | νεανίσκον post βλέπων in Vat. 385 legitur | ἄγοντα] ἔχοντα Ant. Max. Ars. βλέποντα (sine dubio propter praecedens βλέπων) Ottob. | ἠσυχίαν ἄγοντα] ἠσυχάζοντα Vat. 1144 | εἶπεν] ἔφη

= Anton. I 73 p. 73, 44 sq., Maxim. 20 p. 597, 14 sqq., cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r, Ottobon. Gr. 192 f. 208^r, Arsen. p. 295, 21 sqq. Sententiae truncus Theophrasti tantummodo verba complectens in Boisson. Anecd. Gr. vol. II p. 467, 9 sqq. extat cf. ad n. 25. 326. — Paulo aliter Laert. Diog. V 2, 40: πρὸς δὲ τὸν ἐν τῷ κυμασίῳ κυπῶντα τὸ ὄλον ἔφη· πεὶ μὲν ἀμαθῆς εἶ, φρονίμως ποιεῖς· εἰ δὲ πεπαιδευαί, ἀφρόνως, ad cuius dicti similitudinem Simonidis effatum apud Plutarch. Quaest. Conviv. III Prooem. 1 p. 644 E vol. II p. 782, 3 sq. proxime accedit; cf. praeterea Bionis apophthegma n. 159^r supra.

334) Ὁ αὐτὸς ἔφη τοὺς μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἤδουσαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r, Stob. Flor. XXXVIII 30, Maxim. 54 p. 659, 9 sqq., Gnostic. Basil. 285 p. 181, Gnom. cod. Pal. 122 f. 230^v n. 250; cod. Pal. Gr. 426 f. 99^r, Ottobon. Gr. 192 f. 208^r, Arsen. p. 296, 1 sqq. — Agathon Anton. I 62 Rib. (S. Bibl. SS. PP. vol. V — Paris 1589 — p. 886) tribuit; ut locum communem auctoris nomine suppresso (cf. ad n. 29) dictum offerunt Γνωμικά τινα Boisson. Anecd. Gr. vol. III p. 470, 16 sqq. cf. praeterea Georgid. in cod. Laurent. Plut. VII n. 15 f. 93^v (Flor. Pal.-Vat. 295, Bar. 189, Ottobon. 190): φθονεροὺς ἀνδρας οὐχ οὕτως (οὕτω Pal.-Vat.) τὰ οἰκεία κακὰ ὡς τὰ τῶν πέλας ἀγαθὰ λυπεῖ (λυπεῖ ἀγαθὰ Pal.-Vat.).

335) Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τίνα προκοπὴν ἔχει πολιτεία ἔφη· κφθόνονα.

336) Ὁ αὐτὸς τοὺς εὐειδεῖς καὶ ἀπαιδέτους ὁμοίους ἔφησεν εἶναι ἀλαβάστροις ἔχουσιν ὄζος.

= Cod. Vat. Gr. 1144 f. 229^r. — Democrito Georgid. p. 24, 10 sq., Flor. Pal.-Vat. 64, Bar. 199, Ottobon. 200, cod. Vat. Gr. 790 f. 187^v adsignant, Diogeni Maxim. 44 p. 640, 20 sq. tribuit, ad Platonem cod. Vat. Gr. 633 f. 120^r refert.

Adnotatio critica:

Vat. 1144 ἔφη πρὸς αὐτὸν Ottob. | πεπαιδευμένος (πεπαιδευμένους Cod., sed u m. rec. ex o fecit) | πεπαιδευμένος ὑπάρχεις Boiss. Ars.

334) ἔφη] εἶπε(v) Max. Ars. Pal. Ottob. | τοὺς om. Pal. | μοχθηροὺς] φθονεροὺς Ottob. cf. n. 19 Gnomologii nostri et Boiss. l. c.: οἱ φθονεροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως εὐφραίνονται ἐπὶ τοῖς etc. Lectionem μοχθηροὺς etiam Ant. agnoscit: Agathon dixit malos homines non tam laetari propriis bonis, quam alienis malis | ἤδουσαι ἐπὶ] ἤδουσαι περὶ Pal., qui altero loco recte ἐπὶ exhibet.

336) εὐειδεῖς] εὐηδεῖς Vat. 633 εὐπρεπεῖς Georg. Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. ἀπρεπεῖς Vat. 790 | ἀπαιδέτους Vat. 790 | ὁμοίως Ottob. | ἔφησεν] ἔφη Max. Pal.-Vat. εἶπεν Georg. Vat. 790 | ἀλαβάστρον (sic) Vat. 633 | ἔχουσαι Vat. 633 | ἀλαβάστρον γέμοντι ὄζος (ὄζους Pal.-Vat.) Georg. Pal.-Vat. (Bar.) Ottob. Vat. 790.

(Schluss folgt.)

